



CENSURA

PROPHETIARVM

DE

ROMANIS
PONTIFICIBVS

QUÆSTIONIBUS MULTI-
FARIIS ILLUSTRATA

&

COMPREHENSÆ.

AUCTORE

R. P. GEORGIO GENGELL

SOCIETATIS JESU THEOLOGO.

LEOPOLI, Typis Collegii Societatis JESU. Anno 1724.

55582



S. Paulus in Epistola ima ad Theſſalonicenſes, Cap: 5to. *Prophetias nolite ſpernere. Omnia autem probate, quod bonum eſt, tenete.*

S. Hieronymus in Commentario ſuo ſuper Epistoſas S. Apoſtoli, ſic explicat. *Prophetias nolite ſpernere &c. Sive futura prædicentes, ſive præterita differentes: tantum ut probetis, ſi veritati non ſunt contraria, quæ dicuntur; ſi quid tale fuerit, REFUTATE.*



st-53

K-333/45/57863

ILLVSTRISSIMO
EXCELLENTISSIMO & REVERENDISSIMO
DOMINO.

D. IOANNI
SKARBEEK

ARCHIEPISCOPO METROPOLITANO
LEOPOLIENSI.
ABBATI PLOCENSI.
DOMINO & PATRONO FAVENTISSIMO.



Enſura, quam exigua hæc Lucubratio præſentat, aliter prodire non audet de tenebris, niſi illam Tibi porrigam ILLUSTRISSIME REVERENDISSIME ARCHIEPÆSUL. Sane penetratis undiq; circumſtantiis, peccaret in ſolem Censura, ſi antequam lucem publicam aſpiciat, nondum ſe liſteret Tuo conſpectui,
[2] polita-

politana, Supremum suæ Ecclesiæ Arbitrum; sive Majori
Titulis, sive Togâ, inter Purpuratos Patriæ Patres, Gravissimum
Patrem, ubiq; suspiciunt, adorant universi. Amabant quidem umbras suas, tum Malachiæ, tum Joachimi
cæterorumq; nomine pervulgata vaticinia: serpebant etiam
Pseudo-prophetiæ injuriosæ in Ecclesiam Christi, ejusq; summos & Sanctissimos Antistites, delitescebantq; eorum imagines
sub ænigmatibus, quibus non nisi facilis (ut solet) vulgi credulitas, fidem, quam non noverat, faciebat: sed jam
obscuris coloribus fucum detrahent splendoris Tui: atq; sub
Archi-Præsulei oculi perspicacia, Veritas eò clarius illucescet, quò eam profundior ignoratiâ sepeliverat. Debet enim
illa sic coram Te comparere Doctore Sapiëntissimo, cui Lauream Roma dedit, ut vel subreptitii partus suis exauthorati
nominibus rejiciantur: vel convicta suæ falsitatis commenta, procul ab eruditorum mentibus expungantur. Ita prodibunt
Romani Summi Ecclesiæ Pastores sub Tuis insignibus, omni ænigmaticâ umbrâ liberi, ut Sanctos, imò
Sanctissimos decet: ibit fama e latebris sive Gentilitiâ Tuâ Literâ doctior, sive præcellentis Tuæ virtutis nitore, sive
Tui Generis claritate vocalior. Hic Ego ad Altissimæ Gentis Tuæ non descendo Cunas, Cracio sublimes Vavelo,
excellas magnanimitate, invictas fortitudine. Nota Orbi, Principis Familiæ Vestræ Auctorisq; Historia, cui tantum auctore
datum est, ut monstrum illud, prognatam ad Vistulæ

ripas

ripas Hydram, citra Herculis commenta triumpharit. Id erat præludium felicissimorum cum Henrico Imperatore certaminum, quæ magno animo ILLUSTRISSIMUS JOANNES SKARBEEK, Poloniam Majestatem in exteros ferens Legatus est aggressus; & aggressus illa mente, quæ pro Gentis, & suæ esset Majestate. Opes illi in nervum belli contra Poloniam movendi collectas Augustissimus aperuerat; sed dives generoso Spiritu Legatus, ut pluris emeretur Regnum, thesauris annulum adjecit, docuitq; nondum tanti esse illud ærarium, ut mercædo Regno sufficeret. Egrot tamen gratias Henricus, quibus insignitum stema Abdank, auctuq; à Thesauro nomen, ILLUSTRISSIMUS SKARBEEK in Patriam reportavit. At hæc Illustrissimi Legati munificentia, Imperatori quidem, sed homini contigit; verum à Michæele, Rusleo, IOANNE SKARBEEK Numen etiam numeravit opes, quorum alter, Lubinensem Divi Benedicti Eremum, Solejoviensem alter, Coprivnicensem ille plantavit; floretq; usq; hodie pretiosa, quòd Authores suos planè aureos nacta fuerit. Quid ille Regni Primas, Primusq; Princeps, Prorex Poloniæ, Vlo-sliborius Skarbek? Virtute & dignitate maximus, fortunatus vel ideo, quòd pro æquitate certantem, sua dignum irâ Vlodimirus Princeps censuisset. Cracovienses Infulæ, Lamperti Sublimes vertice; Posnanienses, Petricii; & si tot natura effudisset Skarbkones, quot seu Sacræ seu profanæ

curules

Curules ambiunt, omnis in una Domo foret honor. Sed auri
haud prodiga tellus, profunda demissione adorari volunt mō-
tes, ut aliquid è nobiliore gleba porrigant, & sæcula roga-
ri, ut *Skarbkones* è suo ærario concedant honoribus. Quã-
quam munificentiam naturæ quid querimus? liberalis in
Regnum, omnes ditavit Provincias; temporum accusemus
avaritiam, quæ pretiosa nomina fastis denegavit. Laboravit
tamen fortuna, ut nonnulla servasset honoribus, posterorum
memoriæ transmisset ad virtutis admirationem. Vidimus
illius gratiâ servatos Illustrissimos ac Invictissimos Castro-
rum Imperatores, Hectores Lechiæ, *Skarbimirium SKAR-
BEK, Vseboiumq;*, quorum dexteritate hostes cæsi. Vidi-
mus in Palatinis Sandomiriensibus Purpuris, *ADALBER-
TUM*; in Laticlaviis Castellaniæ Cracoviensis, *Skarbimi-
rium*, Calisiensibus *NICOLAUM*, Radomaiensibus *STA-
NISLAUM*, hos adoravit honor, sibiq; tunc primum pla-
cuit, cum tantis nominibus ligaretur. Mitto longam illo-
rum Seriem texere, qui Polonas Curules impleverant; ne-
mo enim in Pæsta, ad calculum vocadis suffecit rosis. Non
tamen *Illustrissimi Parentis Tui CHRISTOPHORI
SKARBEEK*, Haliciensis Castellani Purpurata virtus pen-
nam fugiet; vivit Heroibus, grandis anima, Fascibus ho-
nor, Senatui Confus, Reipublicæ Amor, omnium Deside-
rium. Illo Aristide triumphabat Iustitia; illo Senatore ani-
mabantur consilia. Et ne tantum Patriæ columnen cecidit-

set,

set, *VLADISLAUS SKARBEEK* honori Paterno suc-
cessit; successit virtuti *ANTONIUS*. Tu *Illustrissime
ARCHI-PRÆSUL* Fratribus Patreſq; Major, nimirum
JOANNES. Accessit magnis Fratrum Nominibus,
sive Regiminis eminentis dignitate, sive pietatis eximio
decore, Parthenonis S. Benedicti, Reverendissima Abba-
tissa *Ursula Theophila Soror Tua*. In Ea, vivam omni-
genæ probitatis Imaginem, vitæ innocentissimæ Ideam
spectat, Sanctus ille Virginum, seu potius Virtutum Cætus
& sui Instituti Principem Divam *Scholasticam* sibi revixis-
se gratulatur.

Tu verò *Illustrissime* Effulges Primitiali Russæ digni-
tatis splendore Phæbus in Metropolitanano Cælo; non uni
Tibi *Illustrissimos servas Titulos*; Luceoriensibus, Cheſ-
mensibus, Kiioviensibus Infulis donasti Capita Emeritissi-
ma, ut jam Te *Archi-Præsule*, Prælatorum Collegium,
Præfulum Seminarium audiat, Sacrarumq; Nidus Purpura-
rum. Et hic est Tui splendoris radius, quo affulgente ad
Infulas venit, cujus felici lumine quisquis tangitur, ad
dignitatum fastigia, ad fortunæ favores elevatur.

At cum Ecclesiis vigiles Pastores educas, Ecclesiam
ipsam quo Pastoralis amore prosequeris! quibus curis de-
corem Domus DEI attollis! Mirabatur se Metropolitana
Ecclesia seu temporum injuriâ, seu vetustate, rugas fugi-
nemq; contraxisse; hodie à Tua sollicitudine, ita latiore

front-

frontem explicat, induit ornamenta, ac si primum suo sereno nasceretur. Quos illi nitidiores apponis lapides, Memnonnes putamus, qui *Tuo* illustrati splendore *Te* loquantur. Sane mutis parietibus suus non deerit sermo in *Tui* famam, Verbum habebunt intra medullam cordis; cui illam Cathedram elaboras, ex qua sui cultum, populum edoccat. Portatile illud Eucharistico Numini dum erigis Palatium, seu aureum vehiculum defigis in Altari, quod Divina laetens sub velo fidei, Majestas circumferatur, abunde exhibet, quam pretioso in Conchylio. Gemma hæc lateat in *Tuo* Pectore, quantamque illi in Animo comis puritatem, si inter Aras purissimo auro, velut Arcam fœderis inclusisti. Inhiabat quidem huic, quod in decus Numini datum est, metallo effrenis de Baltide Leo, emensoque æquore, ut rapuisset prædam, involavit Metropolim; sed divitem offam subtraxisti faucibus zelosissimus Sacrorum Custos, & spem belluæ interemisti. Quin imò vitam furenti objecerat feræ, discriminibus exposuisti, tanti *Tibi* fuerat Christi patrimonium, ut vitam contempseris. Favet utriusque benignum Numen, integritatem *Tuam* propugnavit reciproco affectu, & suas opes; at *Te* unice, quod JOANNEM.

Hiccinè stetit *Tua* in Numen pietas *Illustrissime*? aureo passu progressa longius, quod *Illustrissimum* Parentem excelsisti. Canoniam Mentem ampliasti, cujus initia

Illu.

Illustrissimus Castellanus posuerat; Tu ultra vota illius ivisti, millenis gratiis Canoniam augendo Curulem.

Mittamne illam solitudinem, quæ Metropolitanæ Diœcesis laborasti? Eruditum Domicilium Clero, incudem pietatis, Gubernatorum Ecclesiarum Nidum, Sanctorum Sacerdotum Ærarium, optabant pridem omnes, cogitarunt multi; Tu *Illustrissime* *Archi-Præsul*, vix cogitaveras? fecisti. Viduatæ plerumque Ecclesiæ Pastoribus, sive fati inclementiâ, sive annosa deterente vires ætate, multo antea luctu afflictæ huc recurrent; accipient solatia lacrymarum, sponfos sibi emeritos; at *Te* *Illustrissime* istarum gratiarum fontem coronabunt. Crescent eruditæ plantæ à sanctiori Hortensio insitæ, *Archi-Præsuleo* sudore asperæ, *Tuis* virtutibus exultæ, aureos dabunt fructus, qui honoris Divini sapiant incrementa, creditum sibi gregem nutriant, invitent pretiosò exemplò, ne ad vilia se flectant animæ. Immortalium gratiarum perennis famæ uberiores fontem aperuisse non poteras *Archi-Antistes* vigilantissime, avitam enim literam Gentilitiam *Tuam*, quisque appendet pectori, hanc leget Ecclesia, legent sæcula, leget Cælum, & dicet *Abdank*.

Jam à pagina *Tuis* meritis gravi manum moverem, sed *Pietatis* *Tuæ* argumentò nostris sæculis singulari vin-

cor: ut extra mœnia penna evolet. At quo tandem in il-
las oras mitto stylum, quibus sacras dedisti ædes, crexisti
altaria, Incolam fecisti Numen, quàm culta *Dunajovia, Ko-*
glavia, Konkólnicijsq; adyta! ultra terras sublimè caput effe-
runt, Religionem *Tuam* ostentant, & jam Cælo inferunt
erigentis manum, nec munificentia *Tua* in Superos reperere
humi potest: non enim se telluri dedit, sed sideribus. Ex-
citata sibi Domum spectat **DEUS**, spectant Cælites, nec
sterili oculò, æterna *Tibi* disponunt Palatia, quibus *Te* se-
ra fata inferant: ut qui hos intulisti Terris, ab illis doneris
Empyreò. Et non longè aberat, quominus superas illas
ædes ingredereris, clementiam tamen Numinis inclinârunt
vota omnium, quibus minima nostra adjecimus, numerum
saltem facturi, si non efficaciam: quid enim grande? quid
æstimatione dignum à minimis, summis contingeret? in
Aris pro *Te* Filium unicum suo æterno Patri obtulimus,
ut servâssemus Pastorem, Agnum immolavimus; *Pasto-*
rem inquam, sub cujus virga, Minima Nostra crescit Soci-
etas: hâc se tuetur, illi innixa adversis ingruentibus stat
inconcussa. Attollis illam *Illustrissime Archi-Præsul* quo-
ties arietamur: ictibus etiam cruditis opponis scipionem, &
acumen obtunditur, profectus sistitur; nos interim sub *Ar-*
chi-Episcopali Pallio tranquilli, *Tuis* fruimur favoribus,
Te spiramus. Et tunc altissima Cælo misimus suspiria,
cum *Te* fama exspirantem declamaverat: superis Gratia,
quòd

quòd imos anhelitus nostros acceperint, ut *Tibi* restituerent.
Accessit credo robustius Suffragium Divæ Matris, quæ
ut à *Tua* manu in Socaliensi simulacro Coronam acciperet,
institit: iterum suum Caput sub **JOANNIS** missura dex-
tram. Annuit **DEUS** votis: accepit Regina Mundi *Dia-*
dema à Primate Roxolano.

Cum ita Divina curas *Illustrissime*, ut virtute *Archia-*
Præfulea cæteros excellas, etiam vitæ subsidia, patrimo-
nium Christi, ne in ruinam declinet, sagacissimâ arces di-
ligentiâ. Exsucca calamitatibus prædia, *Te* vigilè impin-
gvantur, & quam ditia inopiâ accepisti, tam inopia egesta-
te conservas. Archiepiscopalem Aulam qui nunc viderit,
negabit unquam sui fuisse similem, omnis prope à *Te* illi
decor: adjecisti tamen alium, quia *Te* Gemmam Præfulum,
non aliâ decuit claudi Conchâ. Illud *Tibi Illustrissime*,
Tua Metropolis declamat Elogium, quod sibi Augustus
olim; lateritiam accepisti, relinquis marmoream. Vident
tam excelsæ virtutis *Tuæ* vestigia Nepotes dignissimi,
CHRISTOPHORUS & **RAPHAEL** & suos illis a-
ptant gressus, suum uterq; Patrum daturus sibi. Ibunt
Te Præduce sive ad Infulas, sive ad Murices: id spondet
indoles, id Nomen, id Virtus spondet: Honor ipse divites
comit Purpuras *Skarbkenibus*. Hæc ego recensui, ut
Te, quod quidem palam est, in summitate meritorum con-
stituisse demonstrarem: idcoq; summorum Romæ Caputum
Nomi-

Nomina, procul omni rejecta umbra *Tuo* favori insinua-
rem. Sub Archipræsuleum Pallium, in hac Lucubratio-
ne veniunt, ut illud Pallium humanæ Opinioni detrahant,
cui hucusq; involuta evolvi poterant difficulter, & lucem ab
Illustrissimo accipiant. Acclamat *Tibi* posita in hac luce
Veritas, ut vivas illius *Vindex*, vivas bono publico Se-
nator, Metropolitanæ Diæcesis *Præsulum Caput*, omnium
Amor, Beatissima vivas sæcula; idem acclamat etiam.

JLLUSTRISSIMO

&

REVERENDISSIMO

NOMINI TVO.

Devotissimus

GEORGIUS GENGELL

Societatis JESU.



APPROBATIO.

Llbrum, cui Titulus; *Censura Prophetiarum de Roma-
nis Pontificibus*. Legi, conscriptum ab Admodum
R. P. Georgio Gengell Societatis JESU doctissi-
mo Theologiæ Scholasticæ consummato Professore, nunc
Rectore Collegii Leopoliensis S. J. & cum liber ille nihil
contrarium Fidei & bonis moribus contineat, quin imò pro
Dignitate Sanctæ Sedis Romanæ gloriose decertet, dignum
luce publica censeo, & imprimendi facultatem perlibenter con-
cedo. Datum Leopoli in Residentia DD. Canonicorum
Leopoliensium, 12 Julii, Anno 1724.

JOANNES THOMAS JOSEPHOWIC ProtoNotarius Apo-
stolicus, Canonicus Leopoliensis, S. R. Majestatis Secretarius, Ordina-
rius Librorum per Archidiæcesm Leopoliensem, Censor.

FA.



FACULTAS

R. P. Præpositi Provincialis Societatis
JESU per Poloniam.

Cum Opus quod inscribitur *Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus &c.* à Patre Georgio Gengell Societatis JESU Theologo conscriptum, aliquot ejusdem Societatis Theologi recognoverint, & in lucem edi posse probaverint, potestate mihi facta ab Admodum R. P. Nostro Michæle Angelo Tamburino, præfatæ Societatis JESU Præposito Generali, facultatem concedo, ut Typis mandetur, si iis ad quos pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ, has Literas manu mea firmatas & Sigillò munitas dedi Cracoviæ. 11 Junii, Annò Domini 1724.

MARTINUS TRAMPCZYNSKI

m pp.



PROLOGVS.

Lucubratiò præsens continet Quæstiones septem, in quibus censurantur, & meritò (ut sufficienter patebit) reiciuntur Prophetiæ sequentes. Scilicet.

In prima quæstione censuratur & repudiatur Prophetia Pseudo-Malachia de successione Summorum Pontificum.

In Secunda Quæstione, non admittitur Prophetia, quæ attribui solet Ioachimo Abbati, de futuris Romanis Pontificibus.

In tertia, quarta, & quinta Quæstione reiciuntur Prædictiones hæc.
1. *Nullus Papa videbit annos S. Petri.* 2. *P. non erit Papa.* 3. *Si Papa aliquem canonizaverit, brevè post morietur.*

In sexta Quæstione multæ Prædictiones Lutheri de Romanis Pontificibus, patenter erroris convincuntur. Et ostenditur Prophetiam ex Apocalypsis Cap. 9. v. 1. & 2. desumptam, verè convenire Luthero.

In septima demum Quæstione evidenter demonstratur, Prophetias quasdam ex Scriptura Sacra desumptas, non nisi per summam Calumniam, impudentissimè à Luthero, Calvino, eorumque iuratis Assèctis, applicari Romanis Pontificibus. Ostenditur item, nullum vaticinium contineri de Luthero in Hymno Ambrosiano. Demum in eadem Quæstione 7ma, proponitur Antiquorum Patrum & Conciliorum sensus, de Romana Ecclesia, & eius Visibili Capite.

Patri

Patriarcha Novatorum Lutherus in *Assertionem Articuli 25ti*. scripsit. *Qui semel mentitur, hic certissimè ex DEO non est, & suspectus in omnibus habetur.* Item in Libro contra Emserum fol. 150 ait. *Si semel deprehenderer mentitus, jam tota mea Doctrina & honor Fidei, & fidelitas finem penitus haberet: unusquisq; me pro nequam & infami nebulone, ut equum est, habiturus esset.* Et en in Quæstionibus illis duabus 6ta & 7ma hujus Lucubrationis, Lutherus, quin & Calvinus, multorum enormium & calumniosorum mendaciorum patenter convicti sunt. Hinc prudens Lector inferat, quid ei de utroq; sentiendum sit. Eximio autem in pretio, cum summa veneratione habendos esse Romanos Pontifices, Ecclesiamq; Romanam, testantur Columnæ veritatis, scilicet SS. Antiqui Patres, & Concilia Generalia, ut patet ex Quæstione 7ma fol. 107. nec non à folio 119 ad folium 128vum.

Fateor, Doctorem Gentium in sua Epistola 1ma ad Thessalonicenses cap. 5. scripsisse. *Prophetias nolite spernere.* Ast ex nunc Eum addidisse scio, *Omnia autem probate, quod bonum est, tenete,* Ut scilicet iuxta Explicationem S. Hieronymi superius annotatam, veris Prophetiis retentis, aliæ quæ Veritati contrariantur, reiiciantur & refutantur.

Porro hic in Quæstione 1ma, 2da, 3ta, 4ta, 5ta continentur Prophetiæ, nulli fundamento innixæ, imò & à veritate desidentes, ut in iisdem Quæstionibus, si non evidenter, saltem sufficienter probatum est, ideo eas reiiciendas censeo; quod etiam nonnulli Eruditissimi Scriptores ante me censuerunt, quibus & Te Lectorem, veritatis amantem, ex integro, & animò sedatò, perlecta hac Lucubratione, accessurum, non dissideo.

QUÆ-



QUÆSTIO I.

Quidnam sentiendum de Prophe-
tia, quæ Nomine Sancti Malachia
Episcopi Hyberni, circumfertur,
in qua, omnes Romani Pontifices,
futuri, inclusivè à Cælestino secun-
do, usq; ad Mundi finem, per Sym-
bola, & emblemata, describuntur?

Antequam Respondeam.

PRæmitto imo, Arnoldus Vion, Duan-
censis, Belga, Religiosus Sancti Benedi-
cti, Anno 1595. edidit Chronicon, seu
Ordinis sui Historiam, cui titulus: *Lignumvi-
tæ, Ornamentum & decus Ecclesiæ.* Ille er-
go,

A

go,

Quisnam primus Scripto-
vū meminisse
illius Prædi-
tionis ?

go, (Nota bene.) primus Scriptorum, inter alia, de Sancto Malachia, habet hæc: *Scriptis se fertur & nonnulla Opuscula de quibus nihil hactenus vidi, præter quandam Prophetiam, de summis Pontificibus, quæ, quia brevis est, & nondum [quod sciam] excusa & à multis desiderata, hic a me propofita est.* Poniturq; cum explicatione sic.

Ex Castro Tyberis; Cælestinus secundus. Tybernas, seu natus Typherni, quod est Castrum ad Ripam Tyberis. Et ita consequenter usq; ad Urbanum septimum, qui taliter describitur. *De rore Cali.* Antea Episcopus Rosfanensis in Calabria, ubi manna legitur: addit deinde Vion, Nomina aliorum trium.

Ex Antiquitate Urbis. Gregorius XIII.

Pia Civitas in Bello. Innocentius IX.

Cruce Romulea. Clemens VIII.

Demum 35 reliqui futuri, recensentur sine nominibus. Totum Schema Prophetiæ illius, vide ad calcem hujus Quæstionis. Porro Prophetiam illam, inclusive ad Urbanum VII. (Nota bene) non explicavit Sanctus Malachias, ut certum est, fateturq; locô citatô, ipse Arnoldus Vion, sed solus & fere unicus R.P.F. Alphonfus

Ciaco-

Ciaconis, ex Celeberrimo Ordine Prædicatorum, qui fere eodem tempore vixit cum Arnolde, scilicet Anno 1590: ab Urbano vero VII exclusive, ad Pontificē Innocentium XIII inclusive, explicarunt alii pro suo placito.

Præmitto 2do. Sanctus Malachias (ut constat ex Divo Bernardo) natus est in Hybernia, Anno 1094. ex Parentibus, Genere, & potentia Magnis; trigesimo fere ætatis suæ Annô, consecratus in Episcopum Connerethensem: postea circa Annum trigessimum sextum ætatis suæ fit Episcopus Ardinachensis, & Primas totius Hyberniæ, dein, quinquenniô transactô in illa Sede Archiepiscopali, constituit pro se Gelasium Virum bonum, & dignum tali honore, ipse verò factus, Dunensis Episcopus: obq; certa quædam negotia Ecclesiastica, conficienda, pergendo Romanam, ad Claram Vallem divertit. *inveni q;* (inquit Sanctus Bernardus de se) *gratiam in oculis ejus, extunc & deinceps, usq; ad obitum Ipsius.* Romæ præsens, ab Innocentio II, Papâ, cum multis lacrymis implorabat, licere sibi vivere & mori in Clara Valle; non autem obtinuit, sed illi commisit vices suas per universam Hyberniam, Legatum illum constituens; confectis negotijs

*Compendiū
vitæ Sancti
Malachiæ.*

Quis eam in-
terpretatus
est?

redeundo in Hyberniam, inuisit secundò Claram Vallem, alta suspiria trahens, quòd non liceret sibi pro suo desiderio, ibidem remanere. Post innumeros labores, pro DEO, in Anglia, Scotia, Hybernia, exantlatos, multa Prophetiæ Spiritu, prædicta, plurimacq; stupenda prodigia, patrata, dum secundò pergit Romam, divertit tertio ad Claram Vallem; ibi (verbis utor Sancti Bernardi.) *Die Solemni Beati Lucae Evangelistæ, Missâ, in Conventu, sua illâ Sanctâ Devotione, celebratâ, febre correptus, lecto decubuit, - - jubet se Sacro Oleo inungi - - ungitur, & sumptò Viaticò, Fratrum se Orationibus, & Fratres commendat DEO. Anno ætatis suæ quinquagesimò quartò, loco & tempore, quo præelegit & prædixit Malachias, Episcopus, & Legatus Sanctæ Apostolicæ Sedis, velut è manibus nostris assumptus ab Angelis, feliciter obdormiuit in Domino. - - Parantur Exequiæ, offertur pro eo Sacrificium, consummantur ex more omnia, cum summa devotione. Omnibus ritè peractis, in ipso Oratorio, Sanctæ DEI Genitricis MARIÆ; in quo sibi bene complacuit Malachias traditur sepulturæ, Anno ab Incarnatione Domini 1148, quarto Nonas Novembris.*

Hucus-

Hucusq; in vita Sancti Malachias, à se conscripta, mellifluus Doctor, Sanctus Bernardus inquam, Claræ Vallensis Cænobii, Primus Abbas, aliorumq; amplius centum sexaginta Monasteriorum Pater, & ob miraculorum multitudinem, sublimitatem scientiæ, zelum Gloriæ Divinæ ardentissimum, suavitatemq; facultiæ, toto Orbe celebratissimus; quem ipse Calvinus lib. 4to Institut. Cap. 7. §. 12. vocat, *Virum Sanctum.* & alibi, *Pium Scriptorem.* O quam multiplex Fidei Catholicæ Romanæ Veritas brevi illâ historicâ narratione, Divi Bernardi Viri Sancti, & Pii Scriptoris, comprobatur! scilicet; Romanum Pontificem, non esse Antichristum, sed Summum Ecclesiæ Pontificem: Monasticam vitam DEO placere! Missam esse Sacrificium. Laudabilem esse Sacram Eucharistiam, per modum Viatici, à periculose infirmis, summi, nec non extremam Unctionem.

Exinde multi Articuli fidei nostræ firmantur.

Præmitto 3tio. Divus Bernardus, Vitam Sancti Malachias, primus exacte & fuse conscripsit, impulsus ad id (ut ipsemet refert) tum intensis precibus Congani Abbatis in Hybernia, tum plurimorū aliorum, qui fere, semper conversabantur cum Sancto Malachia, & quæ de hoc

S. Bernardus vitam Divi Malachias conscripsit.

San-

Sancto Episcopo, certissimè comperta illis erant, scribenda ei intimarunt; tum praesertim, quia cum Sancto Malachia, arctissimam contraxerat amicitiam. *Me* (inquit ipsemet, in Praefatione in vitam hujus Sancti) *inter speciales amicos, Sanctus ille habebat & eo loci, ut nulli in hac parte gloriae secundum fuisse me credam. Nec mercede vacat mihi familiaritas Sanctitatis; Primitias jam accepi; in extremis positus erat = = accurri ego, ut Benedictio morituri, super me veniret; at ille, cum jam membra alia movere non posset, fortis ad dandam Benedictionem, elevatis Sanctis manibus super Caput meum, Benedixit mihi, & Benedictionem hereditate possideo; & quomodo ego illum filere queam?* Exstant etiam Divi Bernardi ad eundem Sanctum Epist. 315. 316. & 317. nec non sermo in Eiusdem Festivitate.

His praemissis.

Censeo imo. Si non certò evidens, saltè certò probabilissimū est, Prophetiam hanc, de successione illa Ro-

Eidem amicissimus.

Romanorum Pontificum, erroneè adscribi Sancto Malachiae: sed esse commentitiam.

Ratio est. Quia non tantum Divus Bernardus, amicissimus licet Sancto Malachiae, ejusque vitae totius accuratissimus Scriptor (qui omnia majoris momenti concernentia hunc Sanctum ab ejus intimis Sociis communicata sibi, habebat, ut dictum supra) sed etiam nullus omnino Scriptorum (in tanta copia Historicorum, Auctorum, quorum scripta in magna copia habentur, ab Anno 1148. de Actis & successione Summorum Pontificum.) Hujus Prophetiae ante Urbani VII Pontificatum, per Annos supra 440, ad Annum scilicet Christi, 1595. unquam meminit, etiam sub hoc, multum de Probabilitate, diminvente Terminò. Fertur, Primus Arnoldus Vion, modicæ Auctoritatis & Fidei Scriptor, post quatuor & ultra, ab obitu Sancti Malachiae, elapsa saecula, nullius locupletis, vel etiam idonei Auctoris testimoniò subnixus, adducit illam Prophetiam, nec profert, unde eam habe-

Probatur, Prophetiam illam non esse S. Malachiae.

habeat? ex quo Manuscripto sit desumpta? An ex manuscripto S Malachiæ, aut alicujus alterius scriptoris? quàm antiquo? ubi, in qua Bibliotheca inveniendò? qua fide transcripto? sed tantummodò dicit; *Fertur.* adeoq; solum, ex plurium incerto rumore, id se desumpsisse, fatetur. Meritò hic locum habet, celebre, ac veritati consonum, illud Eminentissimi Baronii Effatum: *Quod à recentiore Auctore, de rebus antiquis, sine alicujus vetustioris Auctoritate, profertur, contemnitur.* Altumq; tot sæculorum in prædictis circumstantiis silentium, vocali intonat sonò; Prædictionem illam esse fictitiam.

Sanctus Hieronymus (quem Ecclesia Orthodoxa veneratur, inter quatuor summos, tam in Doctrina, quàm in Eloquio Magistro) Periodos Pauli & Theclæ, & totam baptisati Leonis fabulam, inter Apocryphas Scripturas computat, ex eo, primariò, quòd nullam horum mentionem fecerit Sanctus Lucas. *Quale enim*) inquit ille in lib. de script. Eccles.) *est, ut individuus comes Apostoli, inter cæteras ejus res, hoc solum ignoraverit?* Quidni etiam inter Apocrypha computari debet, dicta Prophetia. *Quale enim est,*

est, ut inter Sancti Malachiæ Prophetias varias recensitas, illam solum, tam celebrem ignoraverint, individui comitis sui, Sancti Episcopi, vel eam non intimaverint Divo Bernardo, vel hic Sanctus intimatâ sibi, absolute reticuerit, tum in vita ejus, à se conscriptâ, & in sermone de ejusdem Festivitate; Tum in Libris quinq;, de Cõsideratione ad Eugenium 2tium, qui tamen in illa Prophetia tertius est Ordine, describiturq; ; *Ex magnitudine montis.* Tum in quibuscunq; aliis scriptis suis, imò nec ullus alius ex Antiquioribus.

Confirmatur Censura Nostra. Tum ex dictis infra in hac Quæstione. Tum quia ante aliquot Annos ex Italia, à Viro magnæ Eruditionis variarumq; Nationum Europæarum sensu, hac in Quæstione, peritissimò, ad me scripta sunt, hæc formalia: *Eruditi Viri, tum in Italia, tum Germania, Hispania, Gallia, valde dubitant esse verè Prophetiam Sancti Malachiæ circa successionem Pontificum, quæ dicto Sancto attribui solet: unde non sunt solliciti de explicatione, suppositæ Prophetiæ. Explicationes enim, quas, aliqui otiosi, afferunt; aliæ, risum movent; aliæ contemptum.* Nec non sat multi (in suis

B
libris

libris impressis) Nobilissimi in Italia, Belgio, Gallia, Neo-Historici, inter quos sunt: Franciscus Carriere, Minorita Convent: D. Theol: P. Papebrochius, P. Menestrier, Prædictionem illam (forte non immeritò) appellant rem futilem & ab incerto confictam Vaticinatore, & nullius debere esse momenti apud cordatos & probati ingenii atq; Auctoritatis Viros.

Censeo 2do. Prophetiam illam ab Arnolde Vion adductam, & per R.P.F. Alphonsum Ciaconis explicatam, esse erroneam.

Prophetia illa esse erroneam, demonstratur. **P**robatur id ipsum multipliciter. imò. Quia in illo Schemate ponitur immediate post Adrianum IV, Victor IV: post Victorē, Calistus III; dein Paschalis III, demum Alexander III; cum tamen Adriano IV immediate successerit, Alexander III, verus Papa, legitime, priusq; etiam tempore electus fuerit, quam Octavianus, Sanctæ Cæcilie Cardinalis, qui se dice-

bat

bat Victorem Quartum, fuitq; Antipapa. Victori huic Antipapæ, successit Anno 1164 Guido, Cardinalis Cremensis, dictus, Paschalis III, etiam Antipapa, non verò Calistus III: modò primùm post obitum hujus Gvidonis, seu Paschalis III, à nonnullis Schismaticis, quidam Joannes, Abbas Strumensis, electus Anno 1170, qui se dicebat Calistum III.

Secundo. Quia in illa prædictione, successione Pontificum, veris summis Episcopis, à Spiritu Sancto electis, æqualiter, & promiscue immiscetur, illegitime electi, Schismatici, ab Ecclesia anathematizati, octo Antipapæ. Imò hæc misculentia, videtur aliquo modo insinuari illos etiam, veros fuisse, summos Pontifices. Cum non nisi duo ex illis octo in illa Prophetia designentur esse Schismatici. scilicet ubi dicitur. *Cervus Schismaticus.* Anno 1328. item ubi habetur *Schisma Barcinonicum.* Anno 1424. afferere autem etiam alios sex Antipapas, veros fuisse Pastores summos Ecclesie Catholice, est Hæresis.

Omitto, quòd in illa prædictione præmittatur *Vicedominus*, post electionem suam ipsa

B₂

dic

die defunctus, qui non videtur omittendus, fuit Minorita & Archiepiscopus Aquensis, electus post mortem Adriani V.

Tertio. Quia alter ævo suo Augustinus, eximius Doctor Franciscus Suarez in 3. p. Divi Thomæ, Disput. 53 Sect. 4. doctissime & solide probat ex scriptura Sacra, & ex Sanctis Patribus, ut Augustino, Cyrillo Jerosolimitano, Chrysostomo, Beda; à nemine posse affirmari, non solum quò die, aut Annò, sed etiam quonam determinatò tempore, sit futurum Judicium extremum: Objectionesq; in contra, clare dissolvit: Quod idem præstant, & alii gravissimi Theologi. Supposita verò certitudine illius Prophetiæ, facile sciretur tempus Judicii extremi, Mundiq; futura duratio.

Confirmatur utraq; Censura nostra.

Primo. Quia non tantum ullus, hucusq; repertus est, qui ausus esset comprobare solide, Prophetiam illam, vere esse Sancti Malachiae; sed nec ullus, ex primæ Magnitudinis,
Scri-

Scriptoribus, eam, pronuntiavit, absolute esse veram. Unde tantummodò, ab aliquibus referri solet cum addito: *ut exstat, apud Arnoldum Vion.* Doctissimus item Cornelius à Lapide, plurimis, Sapientiâ & eruditione, plenis Voluminibus, in Sacram Scripturam editis, de Ecclesia, optime meritis, mentionem faciens hujus Prophetiæ, in Cap. 20. Apoc. ait: *Si hæc Prophetia vera est?*

Quin nec ipse R.P.F. Alphonsus Ciacconis (qui teste Vione, illius Prophetiæ primum Interpretem egit, à Cælestino Secundo, ad Urbanum VII inclusive) potuit suo Patruo, ejusdem quidem Nominis & Ordinis, ast longe eminentioris Scientiæ, ac Eruditionis, persuadere, ut in præclaro suo Volumine, de Vitis Summorum Pontificum, & Cardinalium, vel mentionem aliquam, dictæ Prophetiæ faceret; cum tamen Volumen illud, Romæ ediderit, Anno 1601. sex Annis post impressum Lignum Vitæ, & decem Annis, post obitum Urbani VII, qui ultimus explicatur in illa Pseudopropheta, ab Alphonso.

Secundo. Quia sæpe, præsertim verò ab
Urba.

Urbano VII, numerando, tam ænigmaticæ sunt, descriptiones Pontificum sequentium, ut, explicatio illarum commoda, haberi non possit. imò (ut prudenter eruditissimus Pater Papebrochius notat cum pluribus) si quis de securis Pontificibus, experimenti causâ, velit penes se comminisci aliquid, excogitaturus ea sit, quæ multò commodius valeant electis quandoq; applicari, quàm applicari possint ea, quæ habentur de Urbani VII Successoribus, usq; modò: tantâ opus est ad id violentiâ, ut curiosius examinanti patebit. Unde conicitur, Auctorem hujus totius Prophetiæ, fuisse aliquem, qui vixit non longè ante tempora Urbani VII.

*Prevalida
confirmatio
Auctorum &
Ascendorum.*

Veritatem Censuræ nostræ. De prædicta Prophetia nec non de aliis quatuor succedentibus Prædictionibus (quæ infra Cap. 2, 3. 4. 5. continentur) confirmat ac notabile illi pondus addit Romana ex Urbe petitum Argumentum. Nam priusquam prælo Typico subjiceretur præsens Lucubratio, illius materiam (ita volente Admodum R.P. nostro Generali Præposito Universæ Societatis) in breve compendium redegei, atq; eidem Romam submissi, ut nempe ejusdem oculis

culis ac judicio veluti ad unum intuitum tota res quæ hic tractatur, simul pateret, antequam lucem aspiceret. Qui porrectam sibi Epitomen Libri, Reverendis Patribus Revisoribus Romanis, Viris summx eruditionis & limatissimi judicii cum comisset revidendam, ab iisdem, in scripto, hujusmodi accepit sententiam. *Compendium libri, cui titulus: Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus. Attentè ex Mandato Paternitatis Vestræ perlegimus, & nihil nobis videtur habere, quod sit contra Fidem, aut bonos mores: imò studium illud, quo Auther conatur evellere popularem illam & nullo idoneo fundamento mixam credulitatem circa Prophetias, quæ circumferuntur, non parum facit ad veram Fidem tuendam. Idem Argumentum ab aliis, sed optime pertractatum Gallicè habemus à Patre Claudio Menestrier Societatis nostræ, cum omnium eruditorum & prudentum Virorum plausu. Paternitatem Vestram humillimè veneramur, & Sanctissimis Sacrificiis nos impense commendamus.*

Humillimi in Christo Servi.

Edvardus de Vitry.

Jacobus Ghezzius.

Ex Collegio Romano, 6ta April: 1724.

Admo

Admodum Reverendus Pater Noster Româ
misit mihi scripti illius Copiam , eamque re-
cepi 30 Maij. Anno præfente 1724.

Fateor me non legiffe unquam Patris Mene-
strier librum: sed in libro Responsionum Pa-
tris Papebrochii ad exhibitionem errorum ad
Articulum 2. §. 13. legi hæc. *Rerum Antiqua-
rum indagator Solertissimus P. Claudius Mene-
strier Societatis IESU, natione Gallus, nuper
peculiari librò dictæ Pseudoprophetiæ inanita-
tem expofit, cui hactenus à nemine contradicitur.*

*P. Menestri-
er & Patris
Papebrochii
sensus de il-
la Predicti-
one.*

Neq; dicas. Utiq; ipsemet Pater Papebrochi-
us dedicando Clementi IX Tomum 1. Martii,
editum Antverpiæ, Anno 1668. Clementis IX
electionem asserit, prænominatam ex Malachiæ
Vaticiniis: in illa enim ejus Oratione dedicator-
ia leguntur hæc. *Paucis antequam ad Pon-
tificatum eligerere diebus ex ipsis literis, qui-
bus Dominus Rospigliosius scribitur, anagramma
simul, & omen quidam eruit, eis, quæ sub
Malachiæ Nomine circumferuntur, vaticiniis*

Amator Crucis.

FELIX V.

*Dux Sabaudie, A-
madeus, cujus Insi-
gnia, Crux.*

*Anno 1439.
Antipapa.*

De modicitate
Lunæ.

NIGOLAUS V.

*Lunensis, humili ge-
nere.*

Bos pascens.

CALISTUS III.

*Insignia, Bos pa-
scens.*

De Capra, & Al-
bergo.

PIUS II.

*Secretarius Cardi-
nalem, Capranici &
Albergati.*

De Cervo & Le-
one.

PAULUS II.

*Præfes Ecclesiæ Ce-
ruensis, Cardinal:
S. Marci, qui Leo
dicitur.*

Piscator Minoritæ

SIXTUS IV.

*Piscatoris Filius,
Minorita.*

Præcursor Siciliæ.

INNOCENTIUS VIII.

*Ioan: Baptista; Au-
licus Regis Siciliæ.*

Bos Albanus in
portu.

ALEXANDER VI.

*Cujus Insignia, Bos,
Cardinal: Albanus
& Portuensis.*

De parvo homine.
Fructus Jovis ju-
vabit.

PIUS III.

JULIUS II.

*Piecolhomineus.
Insignia, Quercus.*

D

De Craticula Politiana.	LEO X.	<i>Arbor Iovis. Laurentii Medices Filius, Politiani Discipulus.</i>
Leo Florentinus.	ADRIANUS VI.	<i>Florentii Filius, Insignia, Leo.</i>
Flos pilei ægri.	CLEMENS VII.	<i>Medices Florentinus, cujus Insignia, boli & lilia.</i>
Hyacinthus Medicorum.	PAULUS III.	<i>Farnesius, Insigne, lilia cerulea Cardinalis SS. Cosma & Damiani, Medicorum.</i>
De Corona Montana.	JULIUS III.	<i>Antea dictus, Ioan: Maria de monte.</i>
Fruentum floccidum.	MARCELLUS II.	<i>Cujus Insignia frumentum floccidum; brevi Pontificatu.</i>
De Fide Petri.	PAULUS IV.	<i>Antea Petrus Carafa.</i>
Æsculapii pharmacum.	PIUS IV.	<i>Ioannes Angelus Medices.</i>
Angelus nemorosus.	PIUS V.	<i>Ordinis Prædicatorum</i>

Medium corpus pilarum.	GREGORIUS XIII.	<i>Oppido Boschi. Cujus insigne medius Draco, gestans Cardini pilas, Pii IV. à quo creatus est Cardinalis.</i>
Axis in medietate signi.	SIXTUS V.	<i>Qui axem in medio Leonis pro insigne habet.</i>
De rore Cælesti.	URBANUS VII.	<i>Archiepiscopus Rossanensis in Calabria, ubi manna legitur.</i>
Ex Antiquitate Urbis.	GREGORIUS XIV.	<i>Utroq; Parente, antiquissimæ Familiæ; ipse Antiquitatum Urbis restaurator.</i>
Pia civitas in bello.	INNOCENTIUS IX.	<i>Nemo hucusq; explicavit.</i>
Cruce Romulea.	CLEMENS VIII.	<i>Cujus insigne, trabs argentea; tribus segmentis interstincta, ad modum Crucis</i>

Undosus Vir.
Gens perversa.

LEO XI.
PAULUS V.

cis, Pontifici Ros-
mani.

Paralyſi obnoxius.
Cujus tempore gens
perversa Bohem-
rum hereticâ labe,
infecta contra Reli-
gionē Catholicam, &
Ecclesiæ columnâ, do-
mū Austriacâ, insur-
gens, totam Repub-
licam Christianam
turbavit.

In tribulatione pe-
cis.

GREGORIŸ XV

Sub quo Imperium
maximè turbatum,
nunquam hucusq; re-
spiravit.

Lilium & Rosa.

URBANUS VIII.

Florentinus, cui Ur-
bi, lilium, pro insti-
gni, ipsæ Rosæ ami-
cissimæ apiculæ, vel
alluditur ad Urba-
num IV, cujus insti-
gnia

Jucunditas Crucis.

INNOCENTIUS X.

Ignia, Lilium, &
Rosa.

Cujus Insignia, co-
lumba, Suavem pacis
olivam gestans. Ele-
ctus in Festo San-
ctæ Crucis.

Montium Custos.

ALEXANDER VII.

Cujus Insignia, Mon-
tes, quibus Sidus
Celeste, velut oculus
& Custos superemi-
net. An quod electus
in Festo SS. Ange-
lorum Custodum.

Sidus Oloris.

CLEMENS IX

Antea dictus, Rospi-
lios, inde mutata li-
tera p. in d. fecit qui-
dam Anagramma:
Sidus Oloris; vel
quia dicitur natus,
esse illò Annò, quo
nova Stella, seu Si-
dus apparuit, in Cæ-
lesti

De flumine magno CLEMENS X.

lesti signo.

Quia natus, exundante turc, nimum Tyberi.

Bellua infatiabilis INNOCENT: XI.

Quia pro Stemmate, habuit Leones, & Aquilas, rapacia animalia; vel quia, infatiabile desiderium habuit, triumphandi de hostibus Nominis Christiani. Vel quia (ut quidam ingeniose, sed non solide censuit) utebatur ad majora consilia, Cardinali Cibo; e jusq, consilia sequi solitus; hinc quidam scripsit, Bellua Pontificis cur infatiabilis audit? Nimirum

afsi=

Pænitētia glorios: ALEXANDER VIII

assidue, vescitur illa Cibo.

Antea fuit summus Penitentiarius, & Innocentio XI agonizanti, contulit absolutionem Sacramentalem.

Rastrum in Porta. INNOCENT: XII

Flores circumdati. CLEMENS XI.

De Bona Religione. INNOCENT: XIII

Sequun-

Sequuntur Prophetica, ejusdem, (ut fertur,) Sancti Malachiae, secutororum Pontificum Symbola.

- | | |
|----------------------------|-------------------------|
| 1. Miles in bello. | 12. Lumen in Caelo. |
| 2. Columna excelsa. | 13. Ignis ardens. |
| 3. Animal rurale. | 4. Religio depulata. |
| 4. Rosa Umbriae. | 5. Ursus velox. |
| 5. Ursus velox. | 15. Fides intrepida. |
| 6. Peregrinus Apostolicus. | 16. Pastor Angelicus. |
| 7. Aquila rapax. | 17. Pastor & nauta. |
| 8. Canis & Coluber. | 18. Flos florum. |
| 9. Vir Religiosus. | 19. De medietate Lunae. |
| 10. De balneis Etruriae. | 20. De labore Solis. |
| 11. Crux de Cruce. | 21. Gloria Olivae. |

In persecutione extrema Sanctae Romanae Ecclesiae, Sedebit Petrus II. Romanus, qui pascet Oves in multis tribulationibus, quibus transactis Civitas Septicollis diruetur, & Judex tremendus judicabit populum suum.

Hucusque Prophetia (ut dicitur) S. Malachiae, de Romanis Pontificibus. QUAE.

congruum, sequi credidit purpuratorum Patrum, Senatui posse personam tuam, ad vicarias Christi vices gerendas. vel ut digito indicare ac scribere, SIGNO IPSI SIDUS OLORUM.

Ad hanc Objectionem Respondet ipsemet Pater Papebrochius, citato superius libro, §. 13. Applaudebam Auctori Anagrammatis bono cum omine inde tracti, cui ipsemet applauserat Pontifex; non tamen aut hic, aut ego propterea credidimus, ea, quae sub nomine Malachiae circumferuntur vaticinia, aut Divina esse, aut saltem Sancti Episcopi Malachiae. = = Esto autem putassem cum vulgo, & Sancti Malachiae esse & divinitus accepta Vaticinia fuisse, an turpe est, studendo proficere, & vulgo relicto, Sapientioribus tandem adhaerere?

Ex dictis habetur primo. Minus recte eos facere, qui veritatem certissimam Fidei Catholicae, in Libris etiam impressis probare nituntur illam Pseudoprophetiâ; vel eam in Concionibus, multum deprædicant.

Adversio bina, notatu digna, & perutilis.

2dò Habetur. Expedire, ut Pseudopropheta ab Orthodoxis, præter dicta, rejiciatur ex eo etiam. Quia juxta eam, à moderno summo Pontifice, **BENEDICTO XIII**, ad ultimum inclusivè, nominaturq; Petrus secundus (qui dicitur gubernaturus Ecclesiam, in tribulationibus, quibus transactis, Civitas Septicollis, nempe **URBS ROMA**, diruenda: Judiciumq; extremum futurum.) solum restant Pontifices viginti duo, & fortè inter illos, aliqui Antipapæ; tot verò numero Pontifices, nempe viginti duo antecedentes, continuatâ serie ascendente, à Benedicto XIII (qui Pontifex Maximus creatus die 29 Maji, Año 1724, felicissimè Ecclesiam Sanctam nunc regit: Utinam & diutissimè!) ad Paulum IV, solum insimul sumpti, vixerunt ferè Annis 160, quare restarent solum circiter Anni 160 à Benedicto XIII ad extremum judicium. Periculosum autem est, ne transactis illis Annis 160, nec comparente judiciò extremò, imò aliis succedentibus de novo Pontificibus, illudant & insultent, infideles, & Hæretici, Catholicis, quòd fidem habuerint Prophetiæ, quæ ipso rerum eventu convicta est palpabiliter falsitatis & erroris.

VA

VATICINIVM

Quod Nomine Sancti Malachiæ
Episcopi circumfertur.

Prophetia.	Nomen Põtificis.	Explicatio Prophetiæ.
Ex Castro Tiberis.	CÆLSETINUS II.	Orivndus Typherno, Castello Umbrie in Italia.
Inimicus expulsus.	LUCIUS II.	Familiâ Caccianimicâ.
Ex Magnitudine montis.	EUGENIUS III.	Ex Oppido Montis Magni.
Abbas Suburbano.	ANASTASIUS IV.	Ex Abbate Sancti Ruffi, Familiâ Saburnâ.
De Rure Albo.	ADRIANUS IV.	Rurali Familiâ ex Oppido Sancti Albani.
Ex tetro carcere.	VICTOR IV.	Cardinalis Sancti Nicolai in Carcere Tulliano.

Anno Christi
1159.
Antipapæ.

Car

Via Trans Tiberim.	CALISTUS III.	Cardinalis S. M. trans Tyberim.
De Pannonia Tusciae.	PASCHALIS III.	Ungarus Cardinalis Tusculanus.
Ex anseris custode.	ALEXANDER III.	Familia Paparona.
Lux in Ostio.	LUCIUS III.	Cardinalis Ostiensis.
Sus in Cribro.	URBANUS III.	Cribellus, cujus insignia Sus.
Ensis Laurentii.	GREGOR. VIII.	Cujus, Insignia enses, Cardinalis S. Laurentii.
De Schola exiet.	CLEMENS II.	Domo Scholari.
De rure Bovenfi.	CÆLESTIN. III.	Familiâ Bovenfi.
Comes signatus.	INNOCENTIUS III.	Comes Signia.
Canonicus de latere.	HONORIUS III.	Canonicus Laterani.
Avis Ostiensis.	GREGORI. IX.	Insignia, aquila, Cardinal: Ostiensis.
Leo Sabinus.	CÆLESTIN. IV.	Cuius Insignia Leo, Cardinalis Sabinus.
Comes Laurentig.	INNOCENTIUS IV.	Comes Fliscus. Cardinalis Sancti Laurentii.

Insignum Ostiense.	ALEXANDER IV.	Comes Signia, Cardinal: Ostiensis.
Hierusalem Campaniæ.	URBANUS IV.	Campanus, Patriarcha Ierosolimitanus.
Draco depressus.	CLEMENS IV.	Cujus insignia Aquila, Draconem ungvibus premens.
Angvinis Vir.	GREGORI. X.	Vice Comes, insignia Angvis.
Concionator Gallie.	INNOCENTIUS V.	Gallus, Ordinis Prædicatorum.
Bonus Comes.	ADRIANUS V.	Otobonus, Comes Fliscus.
Piscator Tuscus.	JOANNES XXI.	Petrus Cardinalis Tusculanus.
Rosa composita.	NICOLAUS III.	Dictus compositus, Familiâ Urfinâ, cujus Insignia, Rosa.
Ex telonio liliacei Martini.	MARTINUS IV.	Cujus Insignia, Lilia Thesaurarius S. Martini Turonensis.
Ex Rosa Leonina.	HONORIUS IV.	Sabellus, cujus Insignia, Rosa, à Leonibus.

Picus inter escas.	NICOLAUS IV.	<i>nibus gestata.</i> Picens, Patria E- sculanus.
Ex cremo cellus.	CAELESTIN ⁹ V.	Ex Eremita Ponti- fex.
Ex undarum bene- dictione.	BONIFACI ⁹ VIII.	Benedictus Cajeta- nus, cujus Insignia, Unda.
Concionator Pa- tercus.	BENEDICT ⁹ XI.	Nicolaus, ex Ordine Prædicatorum.
De fossis Aquita- nicis.	CLEMENS V.	Aquitanus, cujus Insignia, Fosse.
De sutore Osseo.	JOANNES XXII.	Familiâ Osâ, sutoris Filius.
Corvus Schisma- ticus.	NICOLAUS V.	Corbarius, Antipa- pa.
Frigidus Abbas.	BENEDICT ⁹ XII.	Abbas fontis fri- gidi.
De Rosa Atreba- tensi.	CLEMENS VI.	Atrebatensis, ejus insigne, Rosæ.
De Montibus Pam- machii.	INNOCENT. VI.	Cardinalis, tituli Pammachii, cujus Insignia, sex montes, Gal.

Anno 1328
Antipapa.

all ⁹ Vice Comes	URBANUS V.	Gallus, ad Vice Co- mites Mediolanen- ses Nuntius &c.
Novus de Virgine forti.	GREGORI ⁹ XI.	Dictus Petrus, Co- mes Bellefortis: Car- dinalis, tituli San- ctæ Mariæ novæ.
De Cruce Aposto- licâ.	CLEMENS VII.	De luna, Cardin il: SS. XII Apostolo- rum, cujus Insignia, Cruce.
Luna Cosmedina.	BENEDICTUS XIII.	Petrus de Luna, Anno 1393 Aragonius, Diaco- nus Cardinalis B. M. V. in Comedin, cujus Insigne, Luna.
Schisma Barchi- nonium.	CLEMENS VIII.	Antipapa. Canonico Barchinonensis.
De Inferno præ- gnanti.	URBANUS VI.	Pregnanus, natus in loco, qui inferno dicitur.
Cubus de mixtione	BONIFACI ⁹ IX.	Thomacellus, cujus Insignia, Cubi. Di-

Anno 1378
Antipapa.

Anno 1393
Antipapa.

Anno 1424
Antipapa.

De meliore fidere.	INNOCENTIUS VII.	Dictus Cosmatus de Melioratis, cuius Insignia, Sidus.
Nauta de ponte nigro.	GREGORI ⁹ XII.	Venetus, Praeses Ecclesiae Nigropontanae
Flagellum Solis.	ALEXANDER V.	Archiepiscopus Mediolani, S. Ambrosii; illius Insignia, Sol, ut in nummis Antiquis videre est cum flagello.
Cervus Sircvæ.	JOANN: XXIII.	Cardin: S. Eustachii, cum cervo, Bononiae Legatus, Neapolitanus.
Corona veli aurei.	MARTINUS V.	Columna, cujus Insignia, Columna cum Corona: Cardinalis Sancti Georgii ad Velum aureum.
Lupa Cælestina.	EUGENIUS IV.	Canonicus Cælestinus, Episcopus Sessvensis.

QUÆSTIO II.

Quam Fidem meretur Prophetia, quæ circumfertur nomine Joáchimi, Abbatis, de futuris Romanis Pontificibus?

Ioachimus Abbas Florentis Monasterii, Ordinis S. Benedicti, ex Calabria oriundus: floruit circa Annum 1190, Obiit Annò 1202. Is in Calabria, in sui quondam Ordinis Monasterii, nunc Cisterciensium, antea Florentium, colitur ut Sanctus, aut Beatus, atq; miraculis, quæ prolixè leguntur, clarus.

Quamvis verò ab Innocentio III Cap. *Dammamus de Summa Trinitate & Fide Catholica*. Salvo honore Personæ, improbentur, quæ scripserat in libro à se edito de *Unitate SS. Tri-*

E nita

nitatis contra Petrum Lombardum, Sententiarum Magistrum, Episcopum pro tunc Parisiensem (quanquam nonnulli eruditi, inter quos & P. Raynaudus, in *Hoplotheca sua contra iictum calumniae*. Tomo 12mo Operum, folio 150, censet illum librū ab ejus Adversariis fuisse antè depravatum) tamen concedendum est, quòd Vir ætate sua eruditissimus, & admodum pius, nec non Spiritu Prophetico donatus, in plerisque, fuerit; ut testatur S. Antoninus 1. p. Chronici lib: 14. Cap. 1. 6. 12. Sixtus Senensis lib: 4. suæ Bibliothecæ. Gvilielmus Parisiensis in libro de Virtutibus, & alii. Nec id ipsum diffitetur doctissimus Lezana, ad Annum 1201 num. 2. sed approbat.

Sub nomine hujus Joáchimi, ex variis manuscriptis, sæpius per Imagines Symbolicas, subjectaq; lemmata, impressa est Prophetia, de futuris quindecim Romanis Pontificibus, à Nicolao III, qui electus fuit Anno, 1288, usq; ad Urbanum VI, Anno 1328, ordinatum. Prophetia hæc, quamnam Fidem, mereatur? *Aliorum sit*

Quæ sub nomine ejus circumfertur Prophetia de Pontificibus, esse comœnticia probatur.

sit judicium. (inquit Bellarminus in libro de script: Eccles.) & addit ibidem. *Illud mirum est, quòd cum ea Vaticinia, ad solos quindecim Pontifices pertineant, tamen curiositas hominum, ad nostra usq; tempora, extendere illa conatur.*

Insignis Eruditionis, Pater Papebrochius, in suis Adversionibus ad Catalogum Pontificum, dicit: *Puto sub Sancti illius Abbatis nomine, plurima circumferri fictitia, in quibus nihil dubitem, etiam numerare illas quindecim Præfagitiones, à Nicolao III, ad Urbanum VI. Quæ deinde sequuntur, quindecim alia ejusmodi Schemata, usq; ad Innocentium VIII, similis rursus farine sunt; eiq; sub quo fuerunt adinventæ, non parum blandiuntur.*

Hæc Pater Papebrochius; cujus Censura, à vero non videtur deviare. Tum quia in omnibus, Joáchimi scriptis impressis, quæ habentur, nullum est ejusmodi signum Prophetiæ. Scripsit autem Concordiam Testamenti Veteris, & Novi, item in Isaiam, Jeremiam, & Sancti Joannis Apocalypsim, quam ut illustraret suis

Ez Com

Commentariis, trium Summorum Pontificum, scilicet Lucii III, Urbani III, & Clementis III, Auctoritate, & exhortationibus, fuit compulsus. Tum quia Urbanus V. qui est electus Anno 1362, primus adinvenit & usus esse legitur Tiarâ, quæ triplici Coronâ, est adornata. In illa autem Prophetia, Pontifices omnes in suis Symbolicis Imaginibus, Fictitius Joâchimus, triplici coronamentô ornavit, etiam duodecem illos, qui Urbanum V. præcesserunt. Exemplaria quædam, non improbabili ter referunt, fuisse Auctorem illius Pseudoprophetiæ, quendam Anselmum Episcopum Marsicanum, qui adhæserat Clementi Antipapæ, adversus Urbanum VI, electo.

QUÆSTIO III.

Quid censendum de Prophetia, asserente, nullum ex Successoribus Sancti Petri in Cathedra Romana, æquaturum, multò minùs excessurum

surum, in hoc Pontificio munere, Annos, quibus Princeps Apostolorum, egit Romæ Pontificem?

Censo Propheciam illam, non debere censerì, esse infallibilis Veritatis. Ita Rodericus Zamorensis, (fuit is Referendarius Pauli II) libro 2do. Speculi vitæ humanæ; Thomas Ravennas lib. de vita hominis. Henricus Spondanus, Episcopus Appamiarum. P. Theophilus Raynaudus, Tom. 13. in lib. cui titulus: *Vita ac Mortis humanæ terminalia*, & alii plures, graves Scriptores, contra nonnullos, quibus favere videntur, Sanctus Petrus Damiani, Epist. 17. ad Alexandrum II; Sanctus Bernardus Epist. 237. ad Eugenium III. Sanctus etiam Antoninus Archiepiscopus Florentinus, videtur stare pro illa manutenendâ Propheciâ. Nam in suo Chronico, 3tia parte, lib. 22. Cap. 7. mihi foliô 486 ait. *Benedictus Apostaticus (Petrus de Luna) relictus*

*Prophetia di-
ta, favent Au-
tores graves.*

lictus ab omnibus, in Insulam Paniscolæ, cum paucis se contulit, ubi manens in sua pertinacia, transiit Annos Petri; nec mirum, quia non in Sede Petri. Imò noster P. Cornelius à Lapide in suo Commentario in Cap. 19. ver. 9. Ezechielis Prophetæ, Prophetiam dictam omnino veram esse asserit.

Sed Censuræ nostræ Ratio est.

*Tamē non est
infallibilis.
Ut probatur
multifariè.*

Quia de Veritate dictæ Prophetiæ non constat ex ullo gravi fundamento. Ex quo enim? patetq; id ipsum sufficienter ex Notato 1mo, 2do, & 3tio, infra positis. Licet autem hactenus, nullus Romanorum Pontificum, 25 Annos Pontificiæ Sedis explevit, ut in Romana Sede expleſſe perhibetur S. Petrus; quis tamē certò scit, & unde? neminē deinceps expleturū? quā multa etiā nostris tēporibus, tū alibi, tū in Dominio Moschovitico, Regno Sveciæ &c. evenēre, quæ nunquam antea contigerant, imò forsan nec sperabantur unquam eventura?

Ac-

Ad Confirmationem Censuræ nostræ Accedit Primò.

Quia dictæ Prophetiæ, adversari videtur usus & sensus Ecclesiæ. Ex usu enim per antiquo, postea etiam, per Concilii Vastoniensis, peculiare præceptum, stabilitò, oratur in Canone Missæ pro Pontifice, ut DEUS, eum custodiat, & protegat. Oratur etiam in Litanis, ut Dominus conservet eum, & vivificet eum &c. Ejusmodi verò petitio longævitas Pontificis, esset illicita, si constaret de veracitate illius Prophetiæ; præsertim cum Papa accederet ad Annum 24, in illa Sede, transactum.

Ad eādē Cōfirmationē Accedit 2dò

Quia Doctissimi Patris Papebrochii, est Sententia probabilis, quam ut probabilem tradit & probat in suo Conatu Chronico Historico, ad Catalogum Pontificum Romanorum, Dissertatione 2da, in Actis Sanctorum, Tom: 4to Maji, illamq; Sententiā approbant etiam ut probabile nonnulli graves Historici, & Theologi. Di-

vum

vum Petrum in Romana Cathedra, tantummodo sedisse, Annos 15. Certum autem est, in toto numero, quem hactenus numeramus, 246. Romanorum Antistitem, inclusive ad præsentem Benedictum XIII; post Sanctum Petrum, novemdecem numerari, qui excesserunt etiam in Pontificatu Romano Annos 15, ex ipsisq; sex superârunt & Annum vigesimum; scilicet Sanctus Sylvester, Leo 1mus. Adrianus 1mus. Alexander 3tus. Urbanus 8vus. Clemens 1mus. Et quidem ex his, Adrianus 1mus, omnium diutissimè præfuit Ecclesiæ, nam Annis viginti tribus, Mensibus decem, diebus septemdecem.

Sed in contra Objiciet fortè quispiam.

PRædictæ, Prophetiæ falsitas, potiùs demonstranda erat, ex eo, quia S. Sylvester 1mus, Pontificem Romanum egit Annis 28, ut notavit in suo Chronico, Sanctus Nicephorus Constantinopolitanus; & Sanctus Leo 1mus, Annis 25, ut scribit Rodericus Zamorensis; Petrus verò de Luna, qui se alias Benedictum XIII nomi-

Quis Pontifici Romanorum accessit proximè ad Annos S. Petri in Pontificatu?

nominabat ab assumpto titulo Papali, vixit Annis 30. Nam Avenione electus fuit, à quibusdam Schismaticis Cardinalibus in Papam Anno 1394. Obiit verò, Anno 1424. Nonagenarij.

Sed Respondeo. Non rectè Sanctus Nicephorus tribuit Sancto Sylvestro Annos 28, solum enim in Pontificio Throno, sedit à prima Februarii, Anni 314 ad Annum 235, Annis scilicet 21. Mensibus 11. uno minus die. Errat item Zamorensis, tantummodo enim, Sanctus Leo, sedit Annos 20, Menses 10, dies 28. Vide Baronium. Bellarminum & alios.

Benedictus ille non fuit verus legitimus Papa, sed Antipapa; ideoq; & S. Vincentius Ferrerius, qui prius ejus erat Confessarius, & Magister Sacri Palatii, post Pisanum Concilium cum meritò deseruit, dixitq; , quòd ille de Luna, sit Vir pravus & fallax, ac fictus Papa; idemq; etiam fecit & dixit S. Coleta, quæ ei antea etiam adhæserat. Et quamvis illius ingressus, (ut aliqui submurmurant,) fuisset aliquomodo legitimus, tamen in progressu (ut bene advertit

Quot Annis Pontificè Romanū egit S. Sylvester, & S. Leo?

Petrus de Luna non fuit verus Papa: Obiit Nonagenarij

Raynaudus, cum aliis) priusquam ad Annum 25, Pontificii muneris pertigisset, verus Papa esse desiit: Concilium enim Constantiense, adactum necessitate tollendi Schismatis, in quo, simul tres, pro Pontificibus se gerebant, Gregorii 12, & Joannis 23^{ti} ultro rem renuntiationem admisit & Benedictum XIII deposuit, cum nullius eorum, Jus esset liquidum, ira, ut non superesset tergiversationi locus. Itaque creavit Martinum V, Anno 1417. Novembris 11^{ma}, à quo tempore Benedicti XIII Pontificatus (qualiscunq; prius fuisset) evanuit. Numeratis autem Annis, Sedis ejus, ab ingressu, ad depositionem, solum erunt Anni, viginti tres.

Ad meliorem dictorum intelligentiam, & Eruditionis gratiâ.

NOTA Primò.

Veritati dissonat, quòd noviter electo Romano Pontifici, in die Coronationis suæ, dicatur: *Sanctissime non videbis Annos Petri.* Nul-
lus

*Neo-electo
Papæ non di-
citur: non
videbis An-
nos Petri.*

pus enim liber Ritualis, nec ipsa hodierna praxis docet, id observatum esse, vel observari, ut etiam mihi nuper scriptum est Româ, à Viro gravissimo, meo olim in Theologia, Cracoviæ, nunquam satis laudato Professore, R. P. Valentino Queck. Dixi. *Viro gravissimo.* Ejus enim non solum mentem, in dissolvendis altiorum Scientiarum nodis, expeditam; verum etiam sinceritatem Regiminis in plurium Collegiorum, Provinciæq; totius Polonæ Præsidi; altum judicium in Assistente Germaniæ, & Polonia & Roma probavit. Non dissiteor tamè olim quandoq; à populo multum credulo, acclamatum fuisse Neoelecto Papæ. *Beatissime Pater, Annos Petri non videbis.*

Hoc tamen certum, quòd die Coronationis Pontificis, accendatur Cannabis, adiectis verbis; *Sic transit gloria Mundi.* Certum item, quòd plurimi Pontifices, exiguum vitæ spatium, in eo Honorum culmine nacti sint. Sic ex antiquis (ut adnotavit Sapientissimus Raynaudus, & alii) Anterus, Lucius, Sixtus, Eusebius, Anastasius, Bonifacius, Gelasius, vix Annum integrum

*Catalogus
eorum, qui
brevis tem-
pore vixerunt
in Romano
Pontificatu.*

Sancti Petri Cathedram tenuerunt.

Agapitus primus, & Lucius secundus, Mensibus undecem.

Leo II. Benedictus II, Alexander V, nonnisi per Menses 10.

Clemens II, & Bonifacius I. tantum per Menses 9.

Mensibus octo, vixere in Pontificatu, Marcus, eo nomine unicus, & Joannes XIV, ac Joannes XX.

Tantum per Septimestre, Stephanus X.

Stephanus verò IV, & Leo VI, tantum per semestre.

Solummodò quinque Mensibus rexerunt Ecclesiam; Cælestinus II, Innocentius V, & Cælestinus V.

Nonnisi quatuor Mensibus, Pontificatum tenuere, Joannes XVI, & XVII.

Innocentius IX, Menses duntaxat duos, egit Pontificem.

Unò Mense durarunt, in Sede Petri, Valentinus, eò nomine unicus, & Leo V, Adrianus V, & Gregorius VIII.

Ne

Ne Mensem quidem continuârunt Pontificatum aliqui, nam Leo XI, ad solium Pontificium, vix ascendit, eum descendit ad sepulchrum, post dies 27.

Pius III, die 26 initi muneris, Objit.

Damasus II, die 23.

Marcellus II, die 21.

Silinnius; eò nomine unicus, die 20.

Cælestinus IV, die 17.

Bonifacius VI, die 15.

Urbanus VII, die 7.

Stephanus II, die 4.

Vicedominus, illa ipsa die, qua electus est, vivere in terris desiit.

NOTA Secundò.

Erroneè dicitur, hoc nomen Papa, esse derivatum à pappo carduorum flore, non diu durante, & sic denotari brevitatē vitæ, Summorum Pontificum, nec unquam eos perventuros, ad Annos Petri, in ea Sede. Erroneè inquam, id afferitur. Ratio est. Quia olim, Papæ nomen, conveniebat omnibus Clericis, ideoq; mi-

Nomen Papæ quibusnam Personis antea conveniebat; & nunc cui?

nimi

nimi Clerici vocabantur, Pisinni Papæ id est, Puffiones & minimi; postea vox illa, ad Solos, & omnes Episcopos restricta fuit; ut innumera exempla, occurrunt. Certè S. Hieronymus, in omnibus Epistolis, ad Sanctum Augustinum, eum appellat Papam; & Clerus Romanus, ad Sanctum Cyprianum scribens. Demum usu receptum est, & Decretò Gregorii VII, Annò 1073, in Concilio Romano, contra Schismaticos, sancitum est, ut solus Pontifex Romanus, Papa diceretur. Idè ipsi servant Græci, ut nomine Papæ, Romanum Pontificem intelligant; vide Baronium in Notis ejus, ad Romanum Martyrologium, 10 Januarii; & Raynaudum. Tomo 10. l. 1. cui titulus: CORONA AUREA, ROMANI PONTIFICIS. Porrò vox hæc PAPA, juxta aliquos, est nomen complexum, ex duplici Pa, quod monosyllabum in Saliari Carmine usurpatum pro Patre, testatur Festus; quâ ratione idem sonaret, quod Pater Patrum. Remigius Antisiodorensis, cum nonnullis, ab adjectione admirantis, Papæ, ductum volunt, quasi denominaretur, Admirabilis. Alii nomen Papæ, volunt

Quidnam significat hæc dictio Papa?

lunt idem significare, quod Ductorem, aut Custodem; prisco Idiomate apud Italos, unde & Sanctus Petrus Damiani Opusc: 23. cap. 4. agens de Custodia Angelorum, nobis à DEO attributâ, nomen Papas, usurpat pro Custode; Romanus autem Pontifex, est Custos totius Orbis, Sanctæ Ecclesiæ, ut eum vocat, idem Sanctus Serm: 30 Est Custos Fidei; ut dicit Sanctus Chrysologus. Serm: 107. & Custos Sponsæ Domini; teste Sancto Bernardo, Epist. 49. & 161. Victorius, Baronius, Raynaudus, & plures alii, rectissimè asserunt: Pontificem Romanum, dici Papam, quia est omnium Pater: Papa enim Græcè, Patrem significat; imò, & parvuli balbutientes, veluti naturali voce, non aliter Patrem appellant, quàm Papam.

Cur Episcopus Romanus vocatur Papa?

NOTA Tertiò.
Si quaratur, Cur Pontifices Romani, ante Annum Sedis 25tum, excedunt è vita; imò cur ordinariè,

brevis

brevis illorum Vitæ terminus, in illo fastigio?

Ad hoc Quæsitura.

Respondent Trimo Nonnulli. Id provenire ex eo, quod sit absolutum antecedens DEI Decretum de morte omnium Successorum, Sancti Petri, ante Annum Sedis 25tum: afferriq; solent Decreti hujus aliquot Congruentia.

*Congruentia
varie affer-
tur ex Autho-
ribus pro bre-
vitate vitæ,
Romani Pon-
tificis.*

Prima desumitur ex Sancto Petro Damiani, ille enim rogatus, ab Alexandro II Papa, (qui præfuit Ecclesiæ, ab Anno 1061, ad Annum 1073.) Cur nemo Pontificum, attigerit Annos Sancti Petri? imò pleriq; vix quatuor, aut quinque Annis, Ecclesiæ Præsident? Respondet Epist: 17. ad eundem, sic: *Videtur nobis, quia idcirco, hoc judicii Cælestis ordo disposuit, ut humano Generi, metum mortis incutiat: quatenus dum præcipuus hominum tam angusti temporis compendiò, moritur, tremefactus quisq;, ad præstolandam sui obitus custodiam, prævocetur; & arbor humani Generis, dum cacumen*

cem

cem suum, tam facile corruisse considerat, flatu concussa formidinis, in suis undiq; ramusculis, contremicat.

Secunda Congruentia. Ut ita doceatur Neoelectus Summus Pontifex, quàm sit caducus Summus ille gradus honoris, moveaturq; ad temporalis Vitæ gloriam despiciendam ut loquitur ibi Sanctus Damiani: quod idem innuere videtur Divus Bernardus in sua Epist: 237. ad Eugenium III, Papam: olim suum Alumnum.

Tertia Congruentia. Afferi solet & hæc, ut Pontifices, qui Christi sunt Vicarii in terris, eumq; imitari tenentur in vivendi modo, imitentur etiam in brevitate Vitæ. Non absmiles ferè congruentias affert locò supra citatò, noster Cornelius à Lapide, dum dicit, id fieri sive ex eo, ut sicut S. Petrus dignitate & meritis, ita & annis reliquos omnes sequaces & posteros suos superet. Sive ut Pontifices in tanto fastigio & culmine dignitatis constituti, humilitatis & modestiæ admoneantur, doceanturq; illud par-

G

vi-

vi pendere, & Cælestes æternosq; honores ambi-
 re. Sive ut hoc eis stimulus sit ad acre, & con-
 tinuum heroicorum operum, & Virtutum stu-
 dium, dum cogitabunt brevem sibi fore Ponti-
 ficatum æquè ac vitam; ideoq; assidue sibi di-
 cant. Quod facere distinas, fac citò; brevis
 enim erit tibi hæc potestas, brevis facultas ma-
 gnorum facinorum; paucos ergo annos magnis
 Virtutibus imple; paucis Annis, tot tantaq; fa-
 cito, quæ nomen tuum & in terra, & in Cælis
 illustrent, ac æternitati transcribant. Pater ve-
 rò Lorinus in 2. Petri, cap. I. v. 14. asserit id fie-
 ri, ut minus appetant homines Papatûs Culmen,
 quòd ferè certi sunt non diu duraturum.

Responsioni datæ non subscribo ob rationes
 superius allatas. Congruentiæ allatæ, ut doctis-
 simè P. Raynaudus & alii annotârunt, non sunt
 revera tanti, ut DEUS illis induci potuisse di-
 catur, ad formandum illud Decretum antecedens;
 metum enim mortis, certò à nobis subeundæ,
 sufficienter incutiunt, tam densa ferè quotidiana
 funera, quæ ipsimet visu, & proximò auditu
 perci-

*Refelluntur
 allata cõgru-
 entia.*

percipimus: & cum ordinariè Pontifices, jam sint
 ætate provecti, eorum mors, non adeò, apprehen-
 ditur. Caducitatem tam eminentis Honoris,
 satis superq; demonstrant, & ab elatione poten-
 ter arcent, discrimina, & ærumnæ, tanto honori
 annexa. Item præter alia innumera, à Summo
 Pontifice requisita, & sub peccato gravi, debi-
 ta instantia quotidiana & sollicitudo omnium
 Ecclesiarum, quibus non potest deesse, absq; ma-
 nifesto Salutis æternæ discrimine. Si Divò
 Augustinò teste, Serm. 39. ex 40. novis. *Epi-
 scopus, nomen periculi.* quantò magis nomen pe-
 riculi est, Romanus Pontifex, qui est Episcopus
 Episcoporum, ut Eum pleriq; Veteres Patres no-
 minârunt.

XI Tertia Congruentia Multum probat, de-
 berent enim eligi, ante Annum 30mũ, moriq; cru-
 ci affixi ante Annum 34tum completum. Suffi-
 ciet ergo Vicariis Christi, ut juxta ejus præce-
 ptum, pascant & regant Oves sibi concreditas,
 pro earumq; bono, parati sint, etiam Animas
 suas ponere.

Accedit. Quia 3^{ta} allata Congruentia, videtur probare, quemlibet Episcopum Antiochenum obligari ad non tenendam illam Sedem Episcopalem, ultra Annos 6, vel ad summum 9. Siquidem S. Petrus fuit Antiochiæ Episcopus Annis septem, vel ad summum Annis decem.

Respondent 2^{do} Alii. Id ex eo fieri, quia jam admodum annosi eliguntur in Pontifices.

Sed contra est. Quia in Pontificatum Romanum assumpti, aut verius, violentiâ præsertim Tusculanorum Comitum intrusi sunt quidam admodum Juvenes; ut Benedictus XI, puer ferè Annorum 10. vel 12, Joannes XII, Annorum 16, Joannes XI, Annorum 20. Nonnulli item in ætate florida & vivida erant, dum eligerentur; ut Innocentius III. Annorum 37, Gregorius XI, Annorum 35. Bonifacius IX, Annorum 30. Totidem Annorum & Leo X. Et tamen nullus eorum attigit Annum 25^{um} in Sede Romana.

Respondetur igitur 3^{io} Solidius cum Zamorensi, Ravennate, Raynaudo, & aliis nonnullis Viris Eruditissimis, Romanorum Pontifi-

cum

cum, ut plurimum, vitam minus diuturnam provenisse, ex naturalibus causis his. Quia plerique assumpti sunt ad Pontificatum, jam senio confecti; alii, corporis constitutione, fuere imbecillâ; multi à Tyrannis, odio Fidei Christianæ, cæsi, (numerantur enim triginta tres Papæ, Martyres, ad Sylvestrum I; tot scilicet, quot nimirum Annis in terris Christus vixit) Alios sollicitudo nimis intensa, promovendi bonum Ecclesiæ Universalis, confecit. Item curæ & mærores, ex plurimis mærendi argumentis, ex tot adversis, quæ multoties, Orthodoxæ Religioni acciderunt. Nihil enim est, (teste Casiodoro) quod magis hominis dies, abbreviet, quam tristitia mentis, langvor animi, & nimia sollicitudo multorum. Sic Benedictus I, & Urbanus III, præcordio malorum Ecclesiæ, extincti: Nicolaus V, præ mærore, ex capta, Annò 1452. à Turcis, Constantinopolî, morbum contraxit, & vivere desuit. Alios ambitus, parricidalis nefariorum, peremit. Sic Victor III, præbitò sibi inter Sacrificandum, in Calice, venenò, (ut scribit S. Antoninus) obiit. Alexander VI, Vinò,

Rationes afferuntur sat valide pro brevitate vite Summorum Pontificum.

ex

ex Lagena, toxicô imbuta, haustô, periit, errore Ministri, qui Auctore Cæsare, Alexandri Filiô, alteri, quam Pontifici, lethale poculum, præbere, destinârat. Aliquos Summos Pontifices, notat Rodericus Zamorensis (quod essent eâ Sede indigni) breuitate vitæ esse mulctatos; ex bonis verò nonnullos, ut miserius subducerentur, quantocius excessisse.

Cum ergo Rationes naturales adductæ, & aliæ non absimiles, videantur sufficientes, cur non diuturna sit vita Summorum Pontificum; ideo non videtur recurrendum ad Decretum Divinum extraordinarium Antecedens; quô vitæ terminum, ad 25q; Annos, ab inîta Sede, Romani Antifites, attingere prohibeantur. Universaliter enim, ad Decreta Divina extraordinaria, & universalialia, (quale certè istud esset) non est recurrendum, sine urgentissima necessitate.

NOTA Quartò.

Indubitatum est apud Orthodoxos; quod S. Petrus fuerit Romæ, & quidem Episcopus Romanus; id enim testantur (ut videre est apud

Carissimum est, fuisse S. Petrû Romæ. Siquidè Epif. Romanum.

apud Eminentissimos Baronium, in *Annal. Tom: 1. Bellarminum, Tom. 1. lib: 2. de Rom. Pont:*) omnes veteres, tam Latini, & Græci Patres, quam Scriptores gravissimi; Item Concilia Generalia, inter quæ Sardicense, Annô 347. celebratum, trecentorum Episcoporum; Ephesium Annô Christi, 431. Ducentorum Episcoporum. Chalcedonense Annô 451, cui interfuerunt Episcopi, sexcenti triginta. Et certè non alia est Babylon illa, è qua S. Petrus scribit 1. Petri cap. 5. v. 13. *Salutat vos Ecclesia, quæ est Babylone coelecta Nisi Roma, nec non S. Paulus in Epist: sua ad Philippenses cap. 4. v. 22. testatur in domo Cæsaris fuisse Ecclesiam amplam, dum dicit: Salutant vos omnes Sancti, maxime autem qui de Cæsaris domo sunt*) Certè non nisi ex institutione Sancti Petri.

Insuper prædicta Veritas Orbi Christiano adeò conspicua fuit, ut S. Optatus natione Afer, Milevi, unde & Milevitanus in Numidia Africæ Regione Præsul, quem Sanctus Augustinus laudat, ut insignem Ecclesiæ Præsulem, & Or-

tho

thodoxæ Fidei Defensorem egregium, adeo inquam conspicua hæc fuit Veritas, ut prædictus Sanctus Optatus Parmenianum Donatistam compellaverit, lib; 2. his verbis; *Negare non potes, scire in Urbe Roma, à Petro, primò Cathedram Episcopalem collocatam esse, in qua sederat omnium Apostolorum Caput.* Et Eusebius Episcopus Cæsariensis, qui tempore Constantini Magni floruit, lib. 2. Hist. cap. 25. ait: *Horum testimonium querere, (scilicet Petrum & Paulum, esse Romæ mortuum) extrinsecus, superfluum puto, cum rem gestam, insignia, usq; in hodiernum, & splendidissima eorum monumenta, testentur.* Nullusq; tanto consensui Orbis Christiani totius, unquam contradixit, ferè, usq; ad Annum Christi 1400, modò primùm circa Annum 1380. quidam Gulielmus, non multum à virulentissimo, Hæresiarcha, Joanne Viclepho, suo Discipulo, Præceptor dissimilis, ausus est primus, impudenter, æque ac impiè, palam effutire, (ut Thomas Netreus, Ordinis Carmelitarum, Prior Provincialis, à Patria, cognomentò, Valdensis, Vicle-

phista

phistarum debellator refert lib. 2. Doctr. Fidei Art. 1. cap. 7.) Divum Petrum, necq; Episcopum fuisse Romæ, nec unquam Romam vidisse. Gulielmum, intrepidè & sine rubore, secuta est, imò in mentiendo supergressa, quædam Lutheri soboles, nempe Udalricus Velenus, & Illyricus, hi enim libris, hac de re editis, afferunt insuper, esse omnino certum ac evidens, Petrum Romæ, nunquam fuisse, multominus Episcopum Romanum; afferuntq; ad id comprobandum rationes varias, quas appellant certas Demonstrationes. Inter illas; ferè præcipuæ sunt hæc.

Primò. Scriptores non conveniunt inter se, quonam tempore Petrus, Romam venit. *Er-* *Obiectiones
Hæreticorum
in contra-*
go omnino certum & evidens est Petrum nunquam fuisse Romæ.

Secundò. Paulus scribens ad Romanos, non meminit Petri. Ergo evidens est. &c.

Tertiò. Quòd si Petrus, non solum Antiochiæ, sed etiam postea fuit Romæ Episcopus, tunc sicut ab Antiquo celebrata est, die Festo, Cathedra Antiochena Petri; potiori jure, ab An-

H

tiquo

tiquo celebrata fuisset Cathedra Romana Petri; cum tamen certum sit, modò primum nuper (inquit J. Iyricus Lutheranus) à Paulo III, Cathedræ Romanæ Solemnè diè institutum esse. Ergo evidens &c.

Siccine nomine Demonstrationum certarum, & evidentium, conveniebat intitulari has rationes, quas etiam, vel multùm probabiles nominasse, nefas est? ut patet ex Retorsionibus quæ sequuntur.

Ad Primum. Nunquid enim non certissimum est, Christum Dominum esse pro nobis in Cruce mortuum; licèt discordent Scriptores de tempore, quonam mortuus? Tertullianus enim, Clemens, Lactantius, Hieronymus, Augustinus, referunt Christum mortuum esse Annò ætatis suæ 30mo. S. Ignatius Martyr, & Eusebius Beda & alii scribunt, ætatis suæ ferè 33tio Cruci affixum. S. Epiphanius Hæresi 51 tribuit Christo Domino Annos 32. & 74 dies: Sanctus Irenæus lib. 2. contra Hæreses cap. 39 & 40. Apostolorum propemodum æqualis, inter qua-

*Quæ clarè
dissolvuntur.*

*Quò Annò æ-
tatis suæ,
Christus Do-
ming mortuus?*

dra=

dragesimum & quinquagesimum Annum ætatis suæ, Salvatorem fuisse asserit, idè se ex Evangelio, & à S. Joannis Evangelistæ Discipulis, quod à Magistro acceperat, didicisse ostendit. Negandum item esset, Pretiosissimam DEI Parentem, fuisse in rerum natura, quia discordant scriptores, quo Annò obierit? Nicephorus enim ex Evodio, Eam obiisse tradit, Annò ætatis suæ 59, alii, 57, vel 58. Aliquibus videtur verosimilius, uno dumtaxat Annò superfuisset Ascensioni filii sui in Cælū: ut refert P. Papebrochius in Respons: ad Art. 15, mihi fol. 163. adeoq; ex hac vita migrasse Annò ætatis ferè 50. Alii Eam, non fuisse mortuam, temerè tradiderunt. Eusebius, cum quibusdam scribit, Eam esse mortuam, Annò 62. alii 63. Communior sententia asserit, Annò 72. Vide Annalium Ecclesiasticorum Parentem Sapientissimum Baronium, ad Ann: 48, à num: 5to. De Mundi Annis, qui hactenus fluxerunt, tot propè sunt diversæ sententiæ, quot Chronologi; ideone demonstratur, Mundum non habuisse sui exordium; vel non hucusq; durare? Quantæ dis-

*Quò itè Au-
nò Deipara?*

H2

nan=

nantia Historiæ in tempore designando, quò & quantò, regnavit Alexander Macedo in Persia, Romulus in Italia, Lechus in Polonia. &c.

Ad Secundum. Nunquid incertum est, Sanctum Joannem fuisse Ephesi Episcopum & S. Jacobum (qui & Frater Domini, & minor est Apostolus) Jerosolymis? & tamen Divus Paulus eorum non meminit, in Epistolis suis datis ad Ephesos, & ad Hebræos. Dein, Sanctus Apostolus, Epistolam tunc ad Romanos scripsit, quò tempore S. Petrus exierat Româ, & versabatur in Syria, relinquens pro se, Romæ, Linum & Cletum; qui illo absente Episcopalia munera obirent.

Ad Tertium. Errat graviter Illyricus, Paulus enim 3tius, nil prorsus statuit de Solennitate Cathedræ Romanæ. Paulus verò 4tus non instituit Sacram Solennitatem Cathedræ Romanæ Petri, sed quæ jam ab antiquo instituta fuerat, & celebrata, tum Romæ, quàm in Gallia, Hispania, &c. ut Constat ex Antiquis Martyrologiis Romanis, & ex S. Beda, Usuardo,

do, Adone, Galestinio; jam verò in aliquibus Ecclesiis, exsoleverat, eam restituit, datis, eâ de re, literis Apostolicis, Anno 1557, 6ta Januarii. Est illarum exordium: *Ineffabilis Divine Providentiæ altitudo.* &c. Asservatur hactenus (ut testatur Card: Baronius, in Notis suis ad Martyrologium, 18 Januarii, in Basilica Vaticana, ipsa hæc Cathedra lignea, in qua olim Romæ Petrus sedisse, perhibetur. Nec quis hoc miretur. Si enim Sedes, ipsa lignea Cathedra, Jacobi Apostoli, Jerosolymitani Episcopi, post tot, tantaq; Judaici populi, naufragia, post illud pavendum, Jerosolymorum excidium, servata nihilominus est integra, usq; ad tempora Constantini Magni, Imperatoris. (ut scribit Eusebius, Hist: lib. 7. cap. 14) quam & Successores Episcopi, decenti honore custoditam, sunt venerati; quid tam mirum, Apostolorum Verticis Cathedram, parifaltem fuisse diligentiam, conservatam?

Porrò, licet apud Orthodoxos, indubitatum sit, ab Apostolorum Principe, tam Antiochenam, Episcopalem Sedem, quàm Romanam esse

Quâto tempore S. Petrus fuit Episcopus Antiochiæ & Romæ?

se fundatam; nihilominus non omnino est certum, quotnam ille Annis utramq; tenuerit? In Catalogo Romanorum Pontificum tempore Justiniani Imperatoris, circa Annum 530 conscripto, leguntur hæc de S. Petro. *Primum sedit Cathedram Episcopatus in Antiochia Annis decem. Hic Petrus ingressus est in Urbem Romã, Nerone Casare, ubi Sedit Cathedram Episcopatus Annis 25, Mensibus duobus, diebus tribus.* In alio verò Catalogo, tempore Liberii Papæ circa Annum 350mũ absoluto, habetur S. Petrum egisse Pontificem Romanum Annis 25, Mense uno, diebus 9. Similia ferè habet Anastasius Bibliothecarius & Abbas Romanus, qui floruit Annò Christi 858; nisi quòd Anastasius pro 10 Annis Antiochenæ Sedis, habeat constanter in omnibus Exemplaribus, Annos 7. Non multum absimilia habent Eusebius, S. Hieronymus, & plurimi alii. Cardinalis verò Baronius cum nonnullis dicit, Sanctum Petrum, Annis 7, Antiochenam Cathedram tenuisse; Romanam autem, Annis 24, Mensibus 5, diebus

ii. Quid Pater Papeb oehius hac in parte cum quibusdam sentiat, dixi suprà pag. 39. & 40.

QUÆSTIO IV.

Prædictio illa. P. nō erit PAPA. id est, Nullus cui Petri nomē obtingit in Baptismo, futurus Sancti Petri Successor, in Apostolica Sede. Est ne veritati consona?

RESPONDEO.

Certum est, quòd legitimi veriq; Pontifices Romani, fuerint, Joannes XIV. Sergius IV. Innocentius V. Joannes XX. vel secundum aliorum Catalogum, XXI. Sanctus Cælestinus V. Clemens VI. Gregorius XI. Bonifacius XI. & tamen quilibet eorum, ante Pontificatum, Petrus nuncupatur. *Primus, Scilicet Joannes XIV, antè vocabatur Petrus, Episcopus Papiensis, defuncti Othonis II, Imperatoris, olim Archi-Cancellarius. Secundus, Pe-*

Prædictio hæc fallit in pluribus.

Petrus, Episcopus Albanensis. *Tertius*, Petrus de Tharentasia, Ordinis Sancti Domini. *Quartus*, Petrus Iuliani. *Quintus*, Petrus de Morone. *Sextus*, Petrus, Archiepiscopus Rothomagensis. *Septimus*, Petrus Belfortis. *Octavus*, Petrus Tonacellus. Post Bonifacium XI, qui obiit Annò 1404 nullum unquam Petrum, amplius futurum, Summum Pontificem, non video, quò nam solidò fundamentò asseratur. Certum tamen, & admiratione, considerationeque dignum. (ut notârunt Raynaudus, Papebrochius, & alii) quòd cum Petri nomen, jam inde à Constantini Magni ætate, fuerit Romæ frequentatum, (ut constat ex Romanarum Synodorum subscriptionibus) ad hæc tamen tempora, ex 246 Summis Pontificibus, octo nonnisi post S. Petrum fuere, quibus nomen Petri, in Baptismo obtigit.

NOTA Primò.

Cur nullo Romano Pontifice factus, nomen Petri assumpsit?

Nemo, postquam mutandorum Pontificibus nominum, consuetudo invaluit, in Summum Antistitem electus, nomen Petri, sibi

bi arrogavit, cum tamen multi sint, qui se Paulos dixerint: id autem provenit ob reverentiam erga Apostolorum Principem, & primum Ecclesiæ, Visibile Caput; ut colligunt nonnulli, ex Sergii IV. sepulchrali inscriptione, quæ est in Basilica Lateranensi. In Prophetia, quæ nomine, S. Malachiæ Hiberni, circumfertur, legitur ultimum ex Romanis Pontificibus, appellandum Petrum Secundum. Sed hanc Prophetiam, esse commentitiam, & falsò attribui S. Malachiæ, deduxi supra.

NOTA Secundò.

Primus qui nomen mutavit in Pontificatu, fuit (juxta Baronium, Onuphrium, & communissimè, alios Scriptores) Joannes XII. Annò 955. electus in Papam, antè dictus, Octavianus. Mutavit porro, teste Eminentissimò Baroniò, ex eo, vel ut in nomine saltem, posset bene audiri, in adulatoriis acclamationibus, quibus malè usurpatum, proferri solet, Sacrum illud elogium, Joan: imò. *Fuit homo missus à DEO, cui nomen erat Ioannes;* Vel quòd eo

Quis primus mutavit nomen in Pontificatu? Et quæ ob causam?

nomine Patruus ejus, Ioannes XI, sit appellatus. Doctissimus autem Onuphrius, in Annotationibus suis in Platinam, cum nonnullis dicit: ideo à Ioanne XII, mutatum nomen, quod Octaviani nomen profus gentile, non satis convenire videretur, Vicario Christi, & Religioni Pontificiæ, Exemplum Octaviani sequentes Pontifices (ait Onuphrius) qui deforme & parum conveniens tanto Magistratui, nomen habuere, sensim & paulatim secuti, levem consuetudinem, tanquam in legem perpetuam transulerunt, cæterum hanc rem, Romani Pontifices, & maximè ex Germania lecti, Gerebertus, Svidegerus, Poppo, Geberardus, Gerardus, Cadolus, Hildebrandus, & similes, maximè confirmârunt barbarorum nominum deformitate commoti; Platina, minùs probabiliter opinatur, Sergium II, qui electus in Papam, Annò 844. primum fuisse, qui nomen mutavit, ob turpitudinem præhabiti nominis, cò, quòd *Os Porci*, antea nominaretur, indeq; consuetudinem manasse, mutandi nominis, ante Pontificatum.

NOTA

NOTA Tertiò.

Sanctus Antoninus in suo Chronico, in 2. par. tit. 16, cap. 1. mihi fol. 567. ait: *Suscepit post Gregorium IV, regendam Ecclesiam Sergius II. natione Romanus, ex Patre Sergio, Annò Domini 844. Hic, ut dicit Martinus, in Chronica sua, dicebatur, Os Porci, quod quia turpe nomen erat, vocatus est, Sergius; exinde in posterum Statutum est, & servatum usq; in hodiernum diem, ut cum creatur Summus Pontifex, dimittat nomen suum, quò vocabatur ante creationem, & vocetur nomine novo, quod ipsimet placet assumere, ex eorum nominibus, qui jam in Sede Petri fuerunt descripti, & denominati. Et ultra istam rationem, ne scilicet contingat Papam, aliquo nomine turpi vocari; addit Archidiaconus, duas alias rationes, videlicet, quia & Christus mutavit nomen primi Summi Pontificis Petri, cum prius vocaretur Simon. Tum etiam ad innuendum, ut totus novus homo debeat existere, & sicut mutatur nomine, primum relinquens, sic mutetur moribus,*

Ex S. Antonino afferuntur rationes varie mutandi nominis.

relictis omnibus passionibus, & veterem hominem deponens, novum induat, qui secundum DEUM creatus est, in Iustitia, & Sanctitate veritatis. Quod hic Divus Antoninus, ex Martino, & superius etiam Platina refert, apud nullum Veterum Auctorum reperitur. Imò ex Anastasio Bibliothecario, qui illo tempore floruit, habetur etiam ante Pontificatum, fuisse Sergium appellatum. Sed Joannes XII. primus invenitur, qui priscum nomen, Papa creatus, mutavit, cum ante Pontificatum, Octavianus diceretur. Adverte. Adrianus VI, Annò 1522 assumptus ad Pontificatum, nec non Marcus III, Annò 1555 electus in Pontificem, non mutarunt nomina, sed propria retinuerunt.

QUÆSTIO V. VATICINIUM

Istud

Papa si aliquem in Sanctorum numerum referat, brevi post è vita excedet.

Quam

Quamnam censuram meretur?

Potentissimus Poloniæ & Sveciæ Rex Sigismundus III, pro sua singulari in Divinissimos Regni Patronos pietate, magno Conatu, interposita suæ Majestatis Authoritate, instantissimisque postulatis agebat Annò 1594 (ut refert P. Ioannes Kwiatkiewicz S.J. in suis Annalibus Ecclesiasticis, ad hunc Annum) per Legatum suum Illustrissimum Stanislaum Minski, Palatinum Lanciensem, apud Summum Pontificem Clementem VIII, ut ritu Solenni, Sacrà Apotheosi donaret, Beatum Hyacinthum, antea Canonicum Cracoviensem, postea Romæ in Sacrum Prædicatorum Ordinem ab ipso Institute S. Dominico adlectum, Sanctitate & miraculorum gloriâ percelebrem. Erant nonnulli, etiam primariæ Authoritatis, qui Clementem VIII ab ea mente dimovere conabantur, hac potissimum ratione, quòd sit recepta Vaticinii traditio, brevi è vivis abituros illos Pontifices, qui Albo Sanctorum aliquem inscribunt. Ast meritò & laudabiliter rejecit terriculamenta hæc inania Pontifex Prudentissimus, & illo ipso

Vaticiniū hoc à vero deviat, ut demonstratur.

Annò

Annò 1594, cum omni Solemnitate & apparatu S. Hyacinthum, in Sanctorum numerum Fastosq; retulit: nec abruptè illi vitam præclara in Cælitates pietas, quin imò ad decem Annos protraxit.

Alexander item III, Annò 1165, S. Bernardū, Albo Sanctorum inscripsit, & postea Superstes fuit Annis quindecim: nec non pluribus Annis ante suum obitum annumeravit Sanctis Divum Thomam Cantuariensem, & alios quatuor. Gregorius etiam IX, S. Dominicum Canonizavit, & supervixit Annis 13, nec non sat longo tempore ante suam mortem, B. Franciscum, & alios quatuor declaravit Sanctos.

Accedit. Quia primis sexcentis Annis, fiebant Canonizationes Sanctorum, vel à solis Episcopis, vel in Synodis Provincialibus; & tamen certum est, Prælatos omnes, qui Synodis illis Provincialibus interfuerant, & Episcopos, brevi post non obiisse. Cur ergo Summis Pontificibus, referentibus, aliquem in numerum Sanctorum, ex eo obvenire debeat, vitæ abbreviatio?

Meritò proinde Vaticinium illud, à Petro Galesinio, Raynaudo, & aliis, dicitur esse nugamentum

mentum; fortasse excogitatum ideo, ut esset ad manum prætextus coercendis illis, qui nimis ardentè expeterent alicui decerni Cælitū honores.

Eruditionis Gratiâ, Nota Primò.

Canonizationis solennis à Summo Pontifice, exemplum primum, de quo prudenter dubitari nequit, est S. Udalrici, Augustani Episcopi, qui obiit Annò 863, die 11 Junii & in Sanctorum numerum relatus, Annò 993, à Ioanne XV. Cardinalis autem Bellarminus, septima Controversiâ, libro 1. cap. 8. dicit: *Primus Pontifex, (ni forte fallor) qui Sanctos legatur canonizasse, videtur fuisse Leo III, Papa (obiit is Annò 684) qui Sanctum Sviibertum, Catalogo Sanctorum Confessorum, solenniter adscripsit; hanc primum legi Solemnem Canonizationem, ante quam fortasse fuerunt etiam alie, sed non mihi constat. Postea autem Innocentius II, Canonizavit Sanctum Gratianum, Episcopum Gratianopolis. Inde verò Alexander III, S. Bernardum, à quo tempore omnes alii, qui Sancti sunt habiti, ut Thomas Cantuariensis*

*Quisprimò
Rò: Pontifice
in Album
Sanctorum
relatus?*

ariensis

ariensis, Dominicus, Franciscus, & alii, à Pontificibus Summis, in numerum Sanctorum relati sunt.

NOTA Secundò.

EX consuetudine maximè rationabili, tam universaliter, inductâ, ut esse pro lege censetur, introductum est; & Decreto Alexandri III, qui electus in Papam, Annò 1159. & obiit 1181. Sancitum, ut pro Canonizatione, semper recurratur, ad Sedem Apostolicam. Còsuetudinem illam, patenter agnoscunt, Archiepiscopus Viennensis, & ejus Suffraganei, Annò 1231 postulantes à Gregorio IX, Canonizationem Stephani, Diensis Episcopi, Annò 1208 defuncti; in eorum enim literis, ad Pontificem datis, leguntur etiam hæc: *Quia nemo quantacunq; meritorum prærogativâ polleat, ab Ecclesia DEI, pro Sancto habendus est, nisi prius per Sedem Apostolicam ejus Sanctitas fuerit approbata.* In tertio etiam Decretalium, per Bonifacium VIII collectò, titul. 45, de Reliquiis, & venerat: Sanct. cap; Audimus. legitur: quòd quibusdam Diabolicâ fraude, inductis ad

venc-

venerationem hominis in potatione, & ebrietate, occisi more infidelium frequentandam, ut Sancti, præcipit Alexander III, ut illum non præsumant de cætero colere. & rationem addit. *Cum etiam si per eum miracula fierent, non liceret ipsum pro Sancto, absq; Authoritate Romanæ Ecclesiæ venerari.* Et meritò, pro ejusmodi declarationibus recurratur, ad Romanum Pontificem; is enim cum loquitur ex Cathedra, (id est, si Decreta veritatem Fidei, vel morum concernentia, ita proponat ut ad illa recipienda, graviter obligare velit totam Ecclesiam) tam ut in Decretis Fidei, toti Ecclesiæ propositis, quàm in Decretis Morum obligantibus totam Ecclesiam, non potest errare, ut ostendi in tota Quæstione Proœmiali, Admirandorum Jansenismi; unde nequit errare Papa, in Sanctorum Canonizatione, siquidem Decretum Canonizationis, spectat ad Decreta Fidei & Morum, obligantia totam Ecclesiam; errorq; talis repugnat Doctrinæ & Sanctitati Ecclesiæ. Hinc S. Bonaventura in Opusculo, contra Cvilielmum de S. Amore Hæresi-

K archam,

archam, ait: *Ad infidelitatem spectat, de S. Canonizati Gloriâ, dubitare.* Idem docent Theologi plurimi, cum Valentia, Ricciolo, Tannero, &c. Quamvis Gerson, Bannes, Suarez, Vasquez, Raynaudus, dicunt esse quidem fatiscertum, non posse Papam errare in Canonizatione, licet non sit hoc de Fide.

Accedit. Tum quia Canonizatio Sanctorum est una de causis majoribus, quæ inter Christianos proponi queat, & ideo ad Sedem Apostolicam pertinet. Tum ne per aliquorum Episcoporum simplicitatem, vel negligenciam, quis pro Sancto habeatur, qui revera non est. Item ne Sanctorum numerus, in infinitum multiplicetur, unde Sanctitas vilesceret.

NOTA Tertiò

INter alias Cerimonias, in Canonizationibus observari solitas, erant hæc; In Aula Concilii, tali ex causa celebrati, vel in area ante Ecclesiam patenti, vel intra ipsam Ecclesiam, pronuntiabatur Sententia, ab ipso Pontifice, altâ voce, hæc vel simili formulâ: *Ad laudem*

laudem, & Gloriam, Omnipotentis DEI, Patri s, & Filii, & Spiritus Sancti, & Gloriosæ Virginis MARIÆ, & Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & ad honorem Ecclesiæ Romanæ, Beatissimum N. N. quem Dominus glorificavit in Calis venerantes in terris, de Concilio Fratrum nostrorum, & aliorum Prælatorum, in Catalogo decrevimus Sanctorum adnotandum, & Festum, in die obitus sui celebrare. Hæc formulâ in Canonizatione S. Francisci, Seraphici Ordinis Patriarchæ, Annò 1228, usus est Gregorius IX. ut testatur Krantius. lib. 8. Saxonizæ, cap. 4. & statim Cardinales (inquit ille) *Te DEUM laudamus inchoaverunt.* Nunc Sanctorum Canonizatio fieri solet, inter Sacrorum Solemnia. Diciturq; Alexander III, primus omnium, inter Missæ Solemnia peregrisse Canonizationem Sancti Thomæ Cantuariensis.

K₂

QUÆ.

QUÆSTIO VI.

Lutheri Prophetiæ, de Romanis Pontificibus recensentur & censurantur.

JOANNES AURIFABER, qui à viventis Lutheri latere, vix unquam discessit, in Præfatione Voluminis Colloquiorum Mensalium, decem Nobilissimis Civitatibus Imperii, hæresi infectis, dedicati, appellat (Neo-Evangelicis omnibus constanter approbantibus) Lutherum, *Summum Orbis Illuminatorem, verum & Admirandum Prophetam.* imò ipse Lutherus de se dicit, in Colloquio *Ego sum Elias & Philippus, (Melanchton) est Ieremias.*

Hujus Admirandi Prophetæ & Neo-Eliæ audiamus oracula.

Lutheri Prophetia à vero longe devia. Primò. In Epist. Annò 1525, cum illa inscriptione, editâ, *Fidelis Admonitio ad omnes Christianos.* audacter prædixit: *si per biennium, Doctrina & prædicatio mea duraverit, evanescet Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, Moniales,*
Missa

Missa. Eandem prædictionem refert, Cochleus, in Actis Lutheri.

Secundò. Fatidicus cecinit & velut Epitaphium sibi vivo (ut ait Pomeranus Lutheri Discipulus primarius, in Oratione funebri, in ejus Exequiis) composuit. *Festis eram vivens, moriens ero, mors tua, Papa.*

Tertio. In Exordio Libri, contra Regem Angliæ scripsit. *Dogmata mea stabunt, & Papa cadet invitis omnibus Portis inferi.* Ibidem. *Meis libellis brevi efficiam, ut nomen Papiæ, sit nomen abominationis, in Orbe terrarum; ut maledictum, & Anathema sit, esse Papiam.*

Quartò. In Præfat. lib: de Moribus Turcarum ait: *Nullus Papista, Monachus, Clericus, aut eorum Fidei Socius, si inter Turcas triduo agerent, in sua Fide permaneret; loquor de iis, qui serio Fidem Papæ colunt, & optimi inter eos sunt.*

Quintò. Tom 2. Lat. Vitemb. in Assert. Art. 34. *Qui habet Aures audiendi, audiat, & à bello Turcico abstineat, donec Papæ nomen,*
sub

sub Calo valet. Fortè sicut Michæas, qui & ipse odiosus erat, quia non Prophetabat, nisi malum; dicam ego meo Achab; Ite, praeliamini contra Turcas, ut resistatis Virgæ DEI, & cadatis, ut ille cecidit. Ut & ego Prophetem semel, licet non audiar, quod scio. Nisi Romanus Pontifex redigatur in ordinem, actum est de omni re Christiana.

Verè hic admirandus Propheta, Neo-Elias est è numero illorum de quibus Ezechielis, cap. 13 legitur. *Væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur Spiritum suum, & nihil vident. Prophetae tui vident vana, & divinant mendacium.* Post illud enim, ejus primum Oraculum, prædicavit Lutherus, non duos sed ferè viginti duos Annos, obiit enim Anno 1546, & tamen minime evanuit Papa, Cardinales, Missæ, &c. Pseudo Propheta mortuus, Papa & Papatus vivit & vivet, stat stabilitè, invitis omnibus inferi Portis, quæ juxta omnipotentis Prophetæ Vaticinium, non prævalebunt.

Minimè effecisti Luthere, ut nomen abominationis in Orbe terrarum sit, esse *Papistam*. Esse enim *Papistam*, est tenere eam fidem, quam Ortho

Orthodoxa Romana Ecclesia, & Papa seu Romanus Pontifex, qui est *Pater in Spiritu omnium Catholicorum in terris, & Successor S. Petri; Vicarius Christi in terris; Pater Christianæ plebis; Custos totius Orbis S. Ecclesiæ*: ut eum Sancti Patres appellant. Vide ad calcem Libri hujus. Rectè Eminentissimus Cardinalis Stanislaus Hosius, Varmiensis Episcopus, Præses Concilii Tridentini, dicere confveverat *Qui non est Papista, est Satanista.*

In tuo item 4to Oraculo, evidenter falsitatis convinceris Luthere; plurimi enim semper etiam nunc *Papistæ, Monachi, Clerici, Laici*, inter Turcas multo tempore versantur sine Fidei Catholicæ jactura.

De mû bene consistit res Christiana, Romano Pontifice, agente Pastorem Ecclesiæ visibilem.

Nota. In lib. cui Tit. *Admiranda Lutheri*. in Tract. imo. totò cap. 8vo, proposui multiplices Prophetias veras, quæ rectè intelligi possunt, de Luthero. Ex earum numero, placet etiam hic, unam recensere.

Cardinalis Robertus Bellarminus, è Societate

Quid est, esse
Papistam?

*Prophetia de Luthero sumpta ex Apocalypsi, omnino veritatis confor-
mis est.*

tate JESU, (ex quibus vocibus, confurgunt Anagrammaticè hæc) *Luteri, errores, ac Astutias Caluini, omnes delebis.* Lib. 3tio de Romano Pontifice cap. 23. & in Præfatione Terti, eleganter probat, Lutherum ejusq; Doctrinam descriptam fuisse, à S. Joanne Apocalip. cap. 9no, quando vidit Stellam cecidisse de Cælo, & datam ei Clavam putei Abyssi, & aperuisse puteum Abyssi. *Quid enim aliud est, (inquit Bellarminus) Stellam de Cælo cadere? nisi hominem Cælesti vitæ addictum, à terra, longissimò intervallò remotum, Sacri Cælibatûs, aut Monastica Professionis splendore & puritate micantem, subito ad terrenas delicias, atq; ad Negotia hujus Mundi delabi? mortali conjugio implicari? in carne & sanguine volutari? Lutherum autem, quis tandem ignorat? Cùm aliquando Monasticam vitam perfectam, pauperem, continentem, Cælestem planè ac Divinam, in clarissimo quodam Ordine profiteretur, repentinò, atq; horribili casu, ex Sacerdote Laicum, ex Paupere Divitem, ex continente Maritum, ex Monacho, Politicum, factum? Monasterium in Palati-*

Palatium; Pannosam vestem, in sericam; victum sobrium ac tenuem, in opiparas cœnas, & prandia, commutasse? Deniq; qui propter Christum, Uxorem, liberos, agros, nummosq; contempserat; iterum propter Uxorem, & liberos, propter agros, & nummos, Christum reliquisset. Quia verò Lutherus præcipuum suum studium, in Apostolica Sede oppugandâ, positurus erat, seq; Christi Vicario Antagonistam singularem, professurus; pulchrè Ioannes dicit; Stellæ de Cælo cadenti, clavam abyssi datam, ita nimirum oportebat. Sicut Christus Apostolo, ejusq; Successoribus, claves Cælorum attribuit; ita etiam satanas, cum Apostolo suo primario, clavam abyssi communicaret; & sicut Petrus Cælesti clave, Divina Oracula reserabat, ac populis sibi creditis Doctrinam salutarem de Cælo adferebat. Sic Lutherus abyssi clave, infernalem puteum aperiret, ac tetros inde errores, antiquarum Hæresum colluviem, dogmata perniciofa, tartareaq; educeret. Rectissimè Bellarminus, pietate, Purpurâ. Eminentissimus, & cui, teste Clemente VIII, pro tunc quò ad doctrinam, Ecclesia non habuit parem; rectissimè

L

inquam

Reconsentur
Antiquarum
Hæresum or-
rores.

inquam dicit; Lutherum ex infernali puteo, te-
tros errores, Antiquarum Hæresum colluviem,
eduxisse; ut evidenter deduco ex Sanctis Patri-
bus & ex libris ipsius Lutheri.

Sanctus Augustinus, quem ipsemet Luthe-
rus in Colloq. Mensal. titulô de Patribus, nomi-
nat, *Præcipuum Lumen Ecclesie, omniq; laude di-
gnum.* Calvinus verò eundem appellat, in lib.
4. Institutionum cap. 14. §. 26. *Optimum ex An-
tiquitate & fidelissimum Testem; Virumq;
Sanctum,* pluries in iisdem Institutionibus vocat.
Is ergo Divus Augustinus recensendo Veteres
Hæreses, & variorum Hæresiarcharum impia
dogmata, inter cætera lib. de Hæresibus, Hæ-
resi 53, scribit sic; *Aeriani (circa An-
num Domini 342 exorti) ab Aerio quodam
sunt nominati, qui cum esset Presbyter, doluisse
fertur, quòd Episcopus non potuit ordinari, &
in Arianorum Hæresim lapsus, propria quoq; do-
gmata addidisse nonnulla, dicens; Orare vel of-
ferre oblationem pro mortuis, non oportere; nec
Statuta solenniter, celebranda esse jejunia; sed
cum quisq; voluerit, ieiunandum, ne videatur es-*
se

Scilicet erro-
res Aëriano-
rum.

se sub lege; dicebat etiam Presbyterum, ab Epi-
scopo, nullâ differentiâ debere discerni.

Pepusiani (emerferunt circa Annum Chri-
sti 181) à loco quodam sic nominati sunt, (inquit *Pepusianorū.*
idem S. Augustinus Hæresi 27) *tantum dant
mulieribus Principatum, ut Sacerdotiò quoq;
apud eos honorentur.*

Eunomius Hæresiarcha, exortus Annò Chri-
sti, 366, adeo fuit bonis moribus inimicus,
ut (inquit Sanctus Doctor, 54. Hæresi)
*assereret, quòd nihil cuiq; ubeffet, quorumlibet
perpetratio, ac perseverantia peccatorum, si hujus
quæ ab illo docebatur, fidei particeps esset.*

Eunomiano-
rum.

Donatistæ exorti, circa Annum 358; *Do-*
cuerunt, quòd Ecclesia (scribit idem S. Pater
*Hæresi 69) de toto Orbe terrarum perierit, atq;
in Africa, Donati parte remanserit. Donatistæ
Appellârunt cū Petiliano, Cathedram Apostolicam,
in qua Petrus sedit, Cathedram pestilentie; te-
ste eodem Sancto, contra literas Petiliani, lib. 2.
cap. 51.*

Donatistarū.

Item, *Petilianus,* (fuit is acer-
rimus Donatistarum Patronus, è caudico fa-
ctus Constantiniensis, seu Cirtensis Episcopus;
Numidiæ enim Urbs, Cirta, hodie Constantina

appellatur) perexit ore maledico, in vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me (ait S. Augustinus contra Perilianum lib. 3. cap. 40.) quod hoc vitæ genus, à me fuerit institutum.

Manichæorū. Manichæus Faustus cum suis Assediis nos (inquit idem Sanctus Doctor contra Faustum, Manichæum lib. 21.) calumniatur, quod Martyrum memorias honoramus, in hoc dicens nos idola convertisse; sed maledicendi cupiditate Faustus, quod profitetur, oblitus est. Populus Christianus memorias Martyrum, Religiosa Sollemnitate concelebrat; & ad excitandam imitationem, & ut meritis eorum consocietur, atq; Orationibus adjuvetur, ita tamen, ut nulli Martyrum, sed ipsi DEO Martyrum, Sacrificemus, quamvis in memorias Martyrum, constituamus Altaria.

Joviniani. Idem S. Augustinus de Hæresibus, Hæresi 82. scribit. A Ioviniano Monacho, Iovinistarum Hæresis orta est etate nostra, cum adhuc iuvenes essemus, hic dicebat, nihil prodesse jejunia, & à cibus aliquibus abstinentiam; Virginitatem etiam Sanctimonialium & continentiam Sexus Viri-

Virilis, in Sanctis eligentibus Celibem vitam, conjugiorum Castorum atq; fidelium meritis adæquabat; ita quaedam virgines Sacræ protractæ jam etatis in Urbe Roma, ubi hæc docebat, eo audito, mississe dicantur: citò tamen ista Hæresis oppressa & extincta est, nec usq; ad deceptionem aliquorum Sacerdotum potuit pervenire.

Sanctus Hieronymus (de quo Gelasius Papa cum septuaginta Episcopis, Annò Christi 494, in Concilio Romano dixit. Illa sentimus, quæ Beatissimum Hieronymum sentire cognovimus hic inquam Sanctus Ecclesiæ Doctor, in Epistola sua 53. ad Riparium scribit. *Vigilantius vigilantii. fetidum os iterum aperit, & putorem spurcissimum contra Sanctorum Martyrum profert Reliquias. Et nos qui eas suspicimus, appellat Cinerarios & idololatrias, qui mortuorum hominum ossa veneramur.*

Sanctus Bernardus, virtute miraculorum & eximia vitæ Sanctitate conspicuus, Serm. 66. in Cantica, de suis temporis Hæreticis quibusdam, qui se ipsos Apostolicos appellârunt, scribit hæc. *Irrident nos quod oramus pro mortuis; quod Sanctorum*

Pseudo-Apostolicorum.

Etorum Suffragia postulamus: non credunt ignem purgatorium restare post mortem, sed statim animam solutam à corpore, vel ad requiem transire, vel ad damnationem.

Recensitos errores Lutheri ex infernali puteo e duxisse demonstratur.

Nonne hæc impia dogmata veterum Hæresiarum & Hæreticorum, recensita à Sanctis Patribus, & in Antiqua Ecclesia à prædictis Patribus, & omnibus Orthodoxis, habita pro damnatis, & impiis, pridemq; sepulta, nonne inquam ab inferis revocavit Lutherus? Utiq; ille negando dari purgatorium, & Missæ Sacrificium auferendo, jejuniâq; consveta Ecclesiæ tollendo, docuit cum Aerio & Aerianis. *Orare vel offerre pro mortuis Oblationem non oportere, Nec statuta solemniter celebranda esse jejunia? Utiq; cum Aerio asseruit, quòd Presbyter nihil differat ab Episcopo? Inauditoq; in Ecclesia Orthodoxa exemplò, ipsemet Lutherus ordinavit pro Presbyteratu plures, inter quos Georgium Rorarium Annò 1525. & Benedictum Schichman, Annò 1540. Imò etiam duos, in Episcopos ordinavit, nempe in Merseburgensem & Namburgensem.*

Cum

Cum Pepusianis item dedit mulieribus tantum Principatum, ut eis Sacerdotalem potestatem tribuerit; in libro enim suo de Abroganda Missa privata, Tomo 2, Lat. Vitemb. ait. *Certus esto, & se agnoscat quicumq; se Christianum esse cognoverit, omnes equaliter esse Sacerdotes, hoc est eandem in Verbo & Sacramento quocunq; habere potestatem.* Et in Libello de instituendis Ministris ad Senatum Pragensem, scribit. *Sacerdos in novo Testamento non fit, sed nascitur ex aqua in spiritu & lavacro regenerationis. Suntq; prorsus omnes Christiani, Sacerdotes.*

Hinc, ut scribit P. Georgius Scherer in sua Postilla de Sanctis, Concione ima de S. Stephano. *Ante paucos Annos non procul Viennâ, mulier quædam nobilis, per impositionem muliebriam suarum manuum, & lintei quò præcingebatur, loco stola, Filiorum suorum Præceptorem & Pædagogum, ad Prædicanticum officium vocavit, ordinavit, & consecravit.*

Nonne eduxit ab inferis impiam doctrinam Eunomii, dum ad suum Melanctonem Epistolâ 238 scripsit hæc. *Esto peccator & peccator*
forti

fortiter, sed fortius fide & gaude in Christo, qui Victor est peccati, mortis, & Mundi; peccandum est quamdiu hic sumus: sufficit, quod agnovimus per divitias Glorïe DEI Agnum, qui tollit peccata Mundi (hoc est, sufficit quod credimus in Christum) ab hoc non abellet nos peccatum, etiamsi millies, millies, uno die fornicemur aut occidamus.

Utique cum Donatistis docuit, Ecclesiam veram toto Orbe periisse, & tantummodo per multa sæcula, aliquo in angulo Orbis latuisse ad adventum usque Husii & suum? Longè item majori maledicentia, quam Petilianus, & Jovinianus insurrexit contra Cathedram Petri & Monachorum vitam, Ecclesiasticorum Cælibatum.

Nonne cum Manichæo Fausto calumniatur nos Catholicos, quod Martyrum memorias honoremus, in hoc dicens nos idola convertisse. Nosque qui Reliquias suscipimus, appellat Cinerarios ac Idololatrias. Et cum Pseudo-Apostolicis irridet nos (Lutherus cum suis Assēclis) quod oramus pro mortuis, quod Sanctorum Suffragia

fragia

fragia postulamur, nec credit ignem purgatorium restare post mortem.

Ex dictis constat, Prophetiam in Cap. 9no. Apocalyp. v 1. & 2. contentā, rectè à Cardinali Bellarmino applicatam esse Luthero.

Constat itè rectè à Georgio Duce Saxoniae, æternā memoriā dignissimo Principe, Friderici Fratre, Annò 1526, ipso Innocentium Feste, scripta esse ad Lutherum inter alia etiam hæc: Ex tua (inquit) & tuorum Discipulorum doctrina renovantur omnes antiquæ & jam olim damnatæ Hæreses. Habentur hæ Ducis Georgii literæ integræ in Tom. 3tio. Lutheri Jenensii Germanico. Et Carolus Quintus in Edicto suo contra Lutherum lato Wormatiæ, Annò 1521 ex assensu & Consilio Electorum, & omnium Sacri Imperii Principum Ordinum & Statuum. (Exstat hoc edictum in Tomo 2. Lat. Vitæ. Constat, (inquit) Lutherum non hominem, sed demonem potius, figurā & specie humanā, cucullog, Monasticò indutum, complurium hæreticorum, extremè damnatas Hæreses (quæ diu

M

iam

jam obsoleverant) in unam quasi Lernæam paludem coegisse; = ut veram sinceramq; Fidem destruat & labefactet, ac sub nomine, fucosq; Evangelicæ Doctrinæ, omnem Evangelicam pacem & charitatem, bonarum rerum harmoniam, atq; Constitutionem, ipsamq; deniq; pulcherrimam Ecclesie Hierarchiam, extingvat, evertat, dissolvat, & obruat.

QUÆSTIO VII.

Quanam Prophetiæ, ex Sacra Scriptura defumptæ, impudenter, & calumniosè asseruntur esse de Romanis Pontificibus?

PRÆMITTO.

*Nomē Christi
& Antichristi
variè sumitur*

Sicut nomen CHRISTI sumitur dupliciter; Primò propriè & speciatim, pro quodā eximio & singulari Christo, qui est JESUS Filius DEI vivi. 2dò. Communiter pro his omnibus, qui habent cum Christo similitudinem, quantum ad unctionem; & sic Prophetæ,
Reges

Reges, & Sacerdotes omnes dicuntur Christi; Psal. 114. *Nolite tangere Christos meos.* Ita etiam Nomen Antichristi sumitur bifariā; Primò Pro principali & eximio Christi Adversario, de quo agitur. 2. Thesal. 2. & 1 Joa: 5. & apud Danielem, & in Apocalypsi. 2dò. Pro quocunq; Christi Adversario, cujusmodi sunt omnes Hæretici, & in hoc sensu dictum est ab Apostolo 1. Joan. 8. v. 18. *Nunc Antichristi multi facti sunt;* id est multi Hæretici, malè de Christo sentientes, de quibus sequitur. *Ex nobis prodierunt, sed non erant ex nobis.* Item 1. Joan: 4. v. 3. *Omnis spiritus, qui solvit IESUM, ex DEO non est, & hic est Antichristus, de quo audistis, quoniam venit, & nunc jam in Mundo est.* Hanc distinctionem tradunt Sancti Patres; Augustinus, Tom. 6. lib. 2. contra Adversarium Legis, & Prophetarum. cap. 12. ait. *Ad quem pertinet etiam iste, qui se ostendit Antichristum; non unum illum majorem cæteris, sed ex his aliquem, de quibus dicit Ioannes Evangelista; Nunc Antichristi multi facti sunt. Eos enim dicebat Hæreticos, qui temporibus Apostolorum, esse jam*
M2 cape.

ceperant. Et S. Damascenus lib. 4. Orthodoxæ Fidei, c. 27. *Omnis qui non confitetur Filium DEI & DEUM venisse in Carne, & esse DEUM perfectum, & factum esse hominem perfectum, Antichristus est. Attamen peculiari modo, ac præcipuo, Antichristus dicitur, qui in consummatione sæculi venturus est. Ita passim & alii Patres.*

*Gravissima
calumniæ No-
vatorum in
Rom. Pontifi-
ficem.*

Lutherus, Calvinus, eorumque sequaces, quæcunque Prophetico spiritu de Antichristo proprie dicto prædicta continentur in Sacra Scriptura, ea omnia de Romanis Episcopis esse certa, & evidentiæ Oracula, asserunt. Certè Calvinus in Explanatione Epistolæ 2dæ, ad Thessalonicenses cap. 2. *Quisquis (inquit ille) à Scriptura edoctus erit, quam DEO maxime sint propria; & ex adverso intuebitur, quid sibi Papa usurpet, etiamsi puer sit decennis, non multum laborabit in noscendo Antichristo, quòd scilicet Papa sit Antichristus. Lutherus etiã Tomo 1. Vitemb. in Disputatione in illud: *Vade, vende. Et alibi, præsertim in libro suo fædissimo, blasphemis pleno, cui titulus: *Adversus Papatum***

tum Romæ à Satana fundatum. dicit: Ommino evidens est, quòd Papa sit Antichristus, Monstrum, de quo Daniel dicit; quòd adversatur omni DEO Deorum &c. Et quidam dictorum Hæresiarcharum impudentissimi, Aseclæ, contrucidatæ honestatis, & veritatis tenebriones, in libris etiam à se editis, non erubuerunt asserere; quantâ certitudine ac evidentiâ, demonstratur DEUM existere, eadem certitudine & claritate, Papam esse Antichristum, in Sacra Scriptura prænuntiatum, demonstratur. Cum tamen omnis eorum demonstratio, vel nuda eorum assertione; vel patentibus mendaciis, enormibusque calumniis; vel textus Sacri depravatione, aut contorsione nitatur.

Notârunt rectè Theologi gravissimi, Lessius Valentia, & alii, longaque inductione constat, Confvetum esse Hæreticis, ut dum aliquod grande paradoxum statuunt contra Orthodoxos, pleno ore clamare, id esse clarissimum etiam Idiotis & ipsis pueris; quod & hic facit Lutherus, & Calvinus. Si & decenni puero facilè est nosse, Papam esse Antichristum. Cur id retròactis sæculis;

culis, hucusq̄ ignorat **Universus Orbis Ortho-**
doxus? Norunt bene Sancti Patres antiqui, &
 Concilia Oecumenica: norunt Celeberrimæ Chri-
 stianæ Academiae, & doctissima Sapientum Cole-
 legia. Norunt Reges, & Principes Catholici,
 quænam sint DEO maximè propria: item nô-
 runt, quæ sibi usurpet Papa; hucusq̄ tamen non
 tantum non agnoverunt Papam esse Antichristū,
 sed semper firmissimè asseruerunt & asserunt, cum
 esse Caput visibile, & Pastorem **Universæ Ec-**
clesiæ. Ita è Patribus S. Jrenæus lib. 3. adver-
 sus Hæreses cap. 3. Athanasius in Epist. ad Felicē
 Papam. S. Basilius Epist. 52. ad Athanasium.
 S. Chrysostomus Epist. 1. ad Innocentium Papam.
 S. Ambrosius in cap. 3tium Epist. 1mæ. ad Ti-
 motheum. S. Anselmus lib. de Incarnatione Ver-
 bi. cap. 1. & alii. Ex Conciliis item Concilium
 Generale Chalcedonense, Aetione 1. 2. & 3. in
 Epist. ad Leonem. Concilium Nicænum 2dum
 Aetione 2. Lateranense sub Innocentio III, cap. 5.
 Florentinum, & alia. Vide plura hac de re infra,
 & sub Notato 2do, 3tio, & ad Calcem Libri hu-
 jus sat fuse.

In

Insuper Papam non esse Antichristum, foli- *Demōstratur*
 de ac patenter inter alia evincunt etiam hæc. *evidenter &*
multifariè,
Rd. Pontificè,
non esse Anti-
christum.
 Primò. Antichristus non regnabit nisi tribus
 Annis cum dimidio; ut habetur Danielis. 7. v. 25.
Per tempus & tempora, & dimidium temporis.
 Item Apocal. 11. v. 2. *Mensibus quadraginta duo-*
bus & ibidem v. 3. Diebus mille ducentis sexa-
ginta. Unde S. Jrenæus lib. 5to. in fine ait. *Re-*
gnabit Antichristus Annis tribus & Mensibus
sex: & tunc veniet Dominus de Cælis. S. Au-
 gustinus lib. 20. de Civitate DEI, cap. 23. *An-*
tichristi (inquit) adversus Ecclesiam, sævissi-
imum Regnum, licet exiguo spatio temporis susti-
nendum, qui vel dormitans, hæc legit, dubitare
non sinitur, tempus quippe & tempora, & dimi-
dium temporis, Annum unum esse, & duos &
dimidium, ac per hoc tres Annos, & semissem
etiam numero dierum posterius posito, dilucescit
aliquando in Scripturis, & Mensium numero de-
claratur. Similia habent Theodoretus in cap. 7.
 Danielis. Sanctus Cyrillus Catechesi 25. & alii
 passim.

Secundò. Recipietur à Judæis pro Melsia,

ut

ut docent SS. Patres antiqui, Irenæus, Cyrillus, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Hilarius, & alii, idē probant, Tum ex cap. 5. Joan. v. 43 *Ego veni in nomine meo, & non recipitis me, si alius venerit in nomine suo, illum recipietis.* Tum ex S. Pauli Epist. 2. Thessal. cap. 2. v. 10. *Et quod Charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent, ideo, mittet illis DEUS operationem erroris, ut credant mendacio.*

Tertiò. Ignem faciet descendere de Cælo in conspectu hominum. Apocal. 10. v. 13. Efficiet item, ut Imago Bestiæ loquatur. Apocal. 13. v. 1.

Quartò. Sedes Antichristi futura est Hierosolymis; S. Joannes enim in Apocal. cap. 11 dicit duos testes (scilicet Enoch, & Eliam) pugnatu- ros cum Antichristo, in Jerusalem, & ibidem ab illo interficiendos; & corpora (inquit) eorum jacebunt, in plateis Civitatis magnæ, quæ vocatur Spiritualiter Sodoma, & Ægyptus, ubi & Dominus eorum crucifixus est. In quem locum ait Aretas. Corpora ipsorum inssepulta, projiciet in plateas Jerusalem, in ea enim regnabit tanquam Rex Judæorum. Similiter exponunt alii Interpretes.

Quin-

Quintò. Tempore Antichristi, venturi sunt duo testes (Enoch & Elias, vel ut alii volunt cum Patre Maldonato, in cap. 17. Mathæi, Moyses & Elias) qui amicti Saccò, seu ciliciò, prophetabunt diebus mille ducentis & sexaginta, & habebunt potestatem claudendi Cælum, ne pluat diebus Prophetiæ ipsorum, & potestatem habent, convertendi aquas in sanguinem, & percutiendi plagâ omni terram. Apocal. 11.

Sextò. Venturus Antichristus modoprimum, post everisionem Romani Imperii, ut asserunt Patres, tam Græci, quàm Latini. S. Cyrillus Catechesi 15 ait. *Veniet predictus Antichristus, cum impleta fuerint tempora Romani Imperii.* S. Chrysostomus in 2. Thessal. 2. *Quando è medio, sublatum fuerit Romanum Imperium, tunc veniet Antichristus.* Similiter loquuntur, Ambrosius, Theophilactus, Lactantius, & alii. Item Tertullianus in Apologetico adversus Gentes, cap. 32. ubi etiam addit; Fideles orare pro diuturnitate Romani Imperii, eò quod sciant eo Imperiò everfò, imminere extremam sub Antichristo calamitatem. *Est (inquit ille) & alia ma-*

N

ior

ior necessitas nobis orandi pro Imperatoribus, etiam pro omni Statu Imperii, rebusq; Romanis, quod vim maximam universo Orbi imminentem, ipsamq; clausulam sæculi, ac orbitates horrendas comminantem, Romani Imperii commeatum sciamus retardari; itaq; nolumus experiri, & dum precamur differri, Romanæ diuturnitati favemus.

Divus Hieronymus id ipsum confirmat insuper antiquissima Traditione Ecclesiæ; in Caput enim 7. Danielis. Ergo dicamus (inquit) quod omnes Scriptores Ecclesiastici tradiderunt, in Consummatione Mundi, quando Regnum destruendum est Romanorum, decem futuros Reges, qui Orbem Romanum, inter se diident.

Propheta verò Daniel. cap. 7. v. 24. fat clarè prædicit, non venturum Antichristum, nisi post illos decem Reges, qui Imperium Romanum inter se dividunt, & proinde post illius everisionem.

Hæc enumerata signa sex, nullatenus convenire Episcopis Romanis, per se evidens est. Nō enim tantum semper quatuor Annis, verum multis sæculis, regnat jam Pontifex Romanus; à

Judæo

Judæis pro Messia nunquam receptus; nec ul-
lus post Divum Petrum fuit, Judæus Ge te,
aut Religione; non fecit ignem de Cælo de-
scendere, aut bestiam loqui; Sedem suam habet
Romæ non Jerosolymis, ubi Crucifixus est Do-
minus; necdum etiam comparuerunt illi duo te-
stes, Enoch vel Moyses, & Elias, amici facti.
Imperium demum Romanum, nondum planè de-
solatum, ac eversum est.

Accedit Imò. Quia Ecclesia Catholica, quæ
toto Orbe diffusa est, non potest errare in Fide, cum sit Columna & Firmamentum veritatis. Eadē veritas
clarè evinci-
tur adhuc ali-
is Rationibus.
Hæc autem Ecclesia negat Pontificem esse An-
tichristum, & fatetur, Eum esse suum Pastorem,
& Caput.

Accedit 2dò. Quia qua ratione est evidens
Luthero, Papam esse Antichristum? siquidem ip-
semet Lutherus adhuc Annò 1518, die Sanctissi-
mæ Trinitatis, ad Leonem X Papam, in Præfa-
tione. in Resolut: Indulgent: scribit hæc. *Be-
atissime Pater, prostratum me pedibus Beatitu-
dinis Tuæ offero cum omnibus quæ sum, habeo.
Vivifica, occide, voca, revoca, approba, reproba*

N₂

112

Judiciū Lutheri pro tūc Sobrii, de Leone Papa, & Rō. Ecclesia. ut placuerit. Vocem Tuam, Vocem Christi in Te presidentis & loquentis agnoscam; si mortem meam, mortem non recusabo. Et eodem Annō postea coram Cardinali Cajetano, & aliquot Proceribus ac Cæsaris Consiliariis scriptō & ore fidē suā Confessus ita; Ego Martinus Luther Augustinianus, protestor me colere & sequi Sanctam Romanam Ecclesiam in omnibus meis dictis, & factis, presentibus, præteritis, & futuris. Quod si quid contra vel aliter dictum, fuit vel fuerit, pro non dicto haberi, & habere volo. Imò adhuc An̄o 1519, 3tia Martii scripsit Epistolā. ad Leonem Papam, in qua etiam continentur hæc. Plenissime confiteor, Romanæ Ecclesiæ potestatem, esse super omnia; nec ei præferendum quidquam sive in Cælo, sive in terra, præter unum IESUM Christum Dominum omnium &c. Insuper Annō 1520, 6ta Aprilis ad eundem Leonem X scripsit (exstat hæc Epist. Tom. 2. Lutheri, Epist. 166) Celebratior (inquit) & Augustior est in omni Terrarum Orbe, tot tantorumq. Virorum literis cantata Opinio, & vitæ tuæ inculpatæ fama, quàm ut à quovis vel maximi hominis possit quavis arte

te impeti. Non sum tam stultus, ut eum incessam, quem nemo non laudat.

Deinde Quæro. Omnesne Romani Pontifices fuerunt Antichristi? Respondent Novatores. Minimè. Sed primus inter Episcopos Romanos, fuit Antichristus, Gregorius Magnus, homo pessimus. Ita Centuriatores, Centuriā 6ta, cap. 1. & Chytræus in cap. 9. Apocalyp. Vel post Gregorium (qui ad Cælestem Beatitudinem evocatus Annō 604) Bonifacius III (ut alii volunt) qui obiit Annō Christi. 606 Contra est. (Præterquam quòd Lutherus in Cap. 9. Apocal. dicit. Gregorius fuit Vir Sanctus & bonus. idem dicit Bibliander.) Ergone omnes Majores nostri Christiani, quotquot in Polonia, Germania, Gallia, Hispania, Anglia, Svecia, Dania, &c. fuerunt ab Anno 600, usq. ad tempora Lutheri & Calvini, scilicet ad Annum Christi 1515. (Nam Zvinglius An: 1516 Lutherus, 1517, Calvinus circa An: 1625, suas Hæreses exorsi sunt) fuerunt omnes hi Antichristiani, & ad inferorum pœnas damnati? Itane æternum periêre, miraculis, doctrinâ, Sanctitate infi-

insignes? præter alios innumeros, Bernardus Anselmus, Albertus, Stanislaus, Casimirus, Bonifacius I, Archiepiscopus Moguntinus, Germanorum Apostolus; Ansgarius, Apostolus Svecorum; Ebbo, Archiepiscopus Remensis, Daniæ Apostolus &c. Hi enim omnes, ut evidens est ex Historiis, paruerunt Papæ, & vixerunt post Gregorium Magnum. Quænam contra Pontifices Romanos Concilia legitima congregata? Quis eos, ex inculpatæ Fidei Auctoribus, & Doctoribus, unquam oppugnavit, & cõvicit errasse in Materia Fidei? Ubi nam per tot sæcula latuit vera Ecclesia Christi? *Ecquid verisimilene est* (utor verbis Tertulliani de præscriptione, cap. 28. qui floruit Anno Christi 210) *ut tot, ac tantæ Ecclesiæ, in unam Fidem erraverint? aliquos Marcionitas, & Valentinianos (Lutheristas, Calvinistas) liberanda veritas expectabat, interea perperam Evangelisabatur? perperam credebatur?*

S. Bernardi
sensus de Rõ.
Pontificibus.

Audi Hæretice, mellifluum Doctorem Bernardum, qui obiit longè post S. Gregorium Magnum, nempe Annõ 1153. quem, *Virum esse Sanctum*

etum, nominat ipsemet Calvinus lib. 4. Instit. cap. 7. Audi inquam verba ejus lib. 2. de Consideratione, ad Eugenium Papam; *Age, indagemus adhuc diligentius, quis sis, quam geras, videlicet pro tempore Personam, in Ecclesia DEI? Quis es? Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Tu Princeps Episcoporum, potestate Petrus, Unctione Christus; Tu es, cui claves traditæ, cui Oves concreditæ sunt. Sunt quidem & alii, Cæli Ianitores, Gregumq; Pastores; sed Tu tantò gloriosius, quanto differentius utrumq; præ cæteris nomen, hereditasti. Habent illi assignatos sibi Greges, singuli singulos; tibi Univerſi crediti, mi, omnes. Aliorum potestas certis arctatur limitibus, tua extenditur & in ipsos, qui potestatem super alios acceperunt. Ibidemq; Eugenium, vocat Vicarium Christi. Non absimilia habent alii Sancti Patres.*

Ad meliorem intelligentiam dictorũ.

NOTA Primò.

Novatores nonnulli (ut testatur P. Beccanus)asserunt, per duos illos testes, Apocal: 11. intelligi debere Ioannem Hussum, & Lu-

*Demõstratur
duos testes Apocal: non esse
Hussum, &
Lutherũ, vel
Lutherum &
the-
Calvinum.*

therum: vel Lutherum & Zvinglium, aut Calvinum, hi enim ab Antichristo (idest ut calumniatur) Romano Pontifice, persecutiones magnas passi sunt; imò primus ex illis, vivus combustus Constantiæ. Quàm effrontissima hæc interpretatio Scripturæ Sacræ & cæca intelligentia! ut constat ex his.

Primò. Illine duo testes à DEO missi? qui in Articulis Fidei, sibi docuerunt è Diametro opposita? Joannes enim Huss. Tom. 1. fol. 51. in Elucidatione sua Fidei; confirmat invocationem Sanctorum. Epist. 35. multum tenet de meritis Sanctorum. Tomo 2. ad Caput Epist. 5. S. Jacobi, fol. 149. agnoscit septem Sacramenta; & eodem Tomo, Serm. de Exequiis, Missam approbat, docetq; Corpus Christi esse ante sumptionem; hortatur item Sacerdotes ut Missas devotè celebrent. Lutherus verò, nonne omnino his contraria, suos docuit? licèt idem Huss, ob alias suas propositiones graviter erroneas, inter quas fuerunt hæ: *Omnia fiunt necessitate absoluta. Soli boni sunt in Ecclesia. Nullus est Dominus civilis, nullus est Prelatus*

Huss contra-
ria docuit
Luthero.

tus, nullus est Episcopus, dum est in peccato mortali. Meritò pro hæretico habitus est, à toto Universali Concilio Constantiensi, Ecclesiam Orthodoxam repræsentante, & ob Hæresim, rogo adjudicatus, ab eodem Concilio. Calvinus, Zvinglius negant verè esse Corpus præsens Christi in Eucharistia, sed solum esse figuratè, significativè, seu tanquam in signo. E contra Lutherus, firmissimè censet, existere verè Corpus Christi in Eucharistia, licèt simul cum Substantia panis.

Secundò. Lutherus in lib. de verbis Cænæ. ait. *Moneo, ut non aliter sibi caveant à Zvinglio, quàm à Sathana veneno.* *Sacramentarii, (id est Calvinistæ & Zvingliani) sunt Verbi DEI corruptores, Idololatræ, Diabolicas cogitationes circumferentes, blasphemii, deceptores. Maledicta sit in omnem eternitatem, cum illis charitas, & concordia.* E contra Zvinglius Tomo 2. Epistolarum ad Esling. scribit; *Lutherus est falsus Propheta, scurra, sue fedior, pessimus Hæreticus, impostor, Marcione peior.* Et in Responsione ad Lutheri librum de Sacramento, ait *Lutherus est*

Lutheri judi-
cium de Zvinglio, & è contra Zvinglii
de Luthero.

est incorrigibilis hæreticus, Antichristus, Christi negator.

Tertio. Illine sunt testes, amicti sacco, seu ciliciò, qui postquam à Fide Catholica defecerunt, detestati sunt Austeritatem vitæ, castigationemq; corporis proprii: ad omnemq; peccandi licentiam, aperuerunt viam, docendo; solam Fidem, ad salutem necessariam esse, & sufficientem; Decalogum non pertinere ad Fideles Christi. Legem DEI, Sanctis esse impossibilem. Omnia nostra opera bona, esse peccata mortalia coram DEO.

NOTA Secundò.

Nomine Babylonis, quid intelligitur?
PER Babylonem, quam describit S. Joannes, in sua Apocal: cap. 17. de eaq; ibidem multa prædicit; licet SS. Patres, Augustinus, Ambrosius, Prosper, Beda, Thomas, item Haymo, Rupertus & alii, intelligunt universam Diaboli Civitatem; id est, omnium impiorum multitudinem; tamen probabilius est, quòd per Babylonem in sensu literalì, intelligatur Roma; ut ex Scriptura, ratione, & Auctoritate, tam antiquorum

rum Scriptorum, Tertulliani, Hieronymi, Calsiodori, Victorini; quàm Theologorum recentium, ut Bellarmini, Salmeronis, Suarez, Sixti Senensis; aliorumq; plurimorum doctissimè probat, noster Cornelius à Lap. in suo Eruditissimo Commentario, in Apocalypsim. Probabilius, inquam, quòd Roma intelligatur; sed non ut Hæretici calumniantur, Romana Ecclesia, necq; Roma Christiana, qualis nunc est; verum Roma infidelis & pagana, qualis erat sub Nerone, & alijs Imperatoribus, Ethnicis, usq; ad Constantinum Magnum, qualisq; rursus probabiliter futura, tempore Antichristi, ante finem Mundi.

De Ecclesia Romana quid sentiant Patres, utinam attentè audiant, & penetrent Novatores. S. Irenæus, antiquissimus, & Doctissimus Pater, Episcopusq; Lugdunensis, lib. 3. adversus Hæreses. cap. 3. ait. *Sed quoniam valde longum est in hoc tali Volumine omnium Ecclesiarum enumerare Successiones, maximæ, & antiquissimæ & omnibus cognitæ, à Gloriosissimis duobus Apostolis, Petro & Paulo, Romæ, fundatæ,*

Antiquorum Patrum sensus de Romana Ecclesia.

Et constituta Ecclesia, eam quam habent ab Apostolis traditionem & annuntiatam hominibus fidem, confundimus omnes eos, qui, quomodo, vel per sui placentiam malam, vel vanam gloriam, vel per cæcitatem, præterquam oportet, colligunt. Ad hanc enim Ecclesiam, propter principalem principatum, necesse est omnem convenire Ecclesiam, in qua semper, ab iis, qui sunt undiq̃, conservata est ea, quæ est ab Apostolis Traditio.

Tertullianus, lib. de præscriptione cap. 36to. Felix (inquit) Ecclesia Romana, cui totam Doctrinam Apostolicam cum Sanguine (Petrus, & Paulus) suo profuderunt.

S. Cyprianus lib. 1. Epist. 3. ad Corneliū Papam; Sedem Romanam vocat, Petri Cathedram & Ecclesiam Principalem, unde unitas Sacerdotalis exorta est. & lib. 4. Epist. 8. ad eundem Cornelium, vocat eandem, Ecclesiæ Catholicæ, Matricem & Radicem. Hæc est illa Ecclesia, (ut scribit Divus Hieronymus, adversus Rufinum) quæ semper immaculata permansit, & Domino providente, ac Beato Apostolo ferente opem, in futuro manebit. Est

Est, ut idem S. Doct. in Epist. sua 57. ad Damasum Papam, ait. Domus illa, extra quam, quicumq̃, Agnum comederit, profanus est. Est illa Arca Noe, in qua si quis non fuerit, regnante Diluvio, peribit. Hæc est Ecclesia, in qua, (ut inquit D. Augustinus, Epist. 162. & lib. 1. cap. 2. contra Epist. Parmeniani, item in Psal. contra Partem Donati) semper viguit, Apostolica Cathedra Principatus; cui totus Orbis Christianus, intransmarinis & longè remotis terris, subiectus est. Hæc ipsa est Petra, quam non vincunt inferorum portæ. Similia habet S. Optatus, lib. 2. contra Parmen. Sanctus Leo Epist. 87. & alii; quin & ipse Lutherus Ecclesiam Romanam multū de prædicat, vide supra pag: 100

NOTA Tertiõ.

Ipsa etiam Urbs Christiana Roma, (quæ olim, Valentia, fuit dicta) Sancta est, & Sanctior Elogium Urbis Romæ cõforme veri-tati. omnibus, Orbis Urbibus. Ubi enim (ut re-
tè notat Cornelius à Lapide) tot Monasteria, tot Basilicæ Apostolorū, SS. Pontificū, Martyrū, Virginū, Martyria & Tempa tot hospitalia, tot nosocomia, tot orphanotrophia, quot Romæ? ubi tot charitatis opera, tot misericordiæ sodalitates

tates, tot eleémofynæ, tot pietatis exercitia, quot Romæ? ubi tot Prælati Sapientes, & integri, tot Sacerdotes probi & pii, tot Religioſi Sancti: Tot Virgines DEO dicatæ, quot Romæ? ubi Cives & Populus tam devotus, tam Chriſtianus, tam ardens zelô DEI, uti videmus Romæ? verum Hæretici, livore cæci, ab his oculos aver-
 tunt, & Romæ nonniſi, lupas & gurguſtia quæ-
 runt & inveniunt, fur enim furem agnoſcit, lu-
 pus lupam, leno lenam. Hæ enim longè magis
 exteris, quàm civibus, uti expoſitæ, ita & co-
 gnitæ ſunt, Romæ enim eſt confluxus omni-
 um, ex toto Orbe nationum; in Urbe eſt Orbis;
 Quid mirum, in tanta colluvie, eſſe ſpurcos, &
 inceſtos, quibus, ni lupas permittas, agnos inva-
 dent.

Rö. Pontifex
 adverſatur
 Chriſto Hæ-
 reticorum.
 Vide infra in
 Notato IV.

NOTA Quartò.

EX dictis luculenter conſtat, virulentiffimū,
 & teterrimum probrum eſſe, ſi quis in illo
 cap. 17. Apocal. à S. Joanne, per Babylonem,
 & meretricem purpuratam, aſſerat denotari Ec-
 cleſiam Romanam, aut Pontificem Romanum,

vd

vel eum cenſeat Antichriſtum, ſeu adverſarium
 JESU Chriſti, Domini Noſtri. Concedendum
 tamen, quòd Papa adverſetur non quidem Chri-
 ſto vero, & communi Fidelium, (ejus enim eſt,
 in terris Vicarius, & cultor eximius) ſed adver-
 ſatur Chriſto, quem colunt Hæretici, præſertim
 Calviniftæ, quemq; ſibi fingunt pro eo, quod
 non eſt ipſe. Calvinus enim, (ut fat fuſè & cla-
 rè oſtendi in lib. cui titulus; *Admiranda Zvin-
 glii & Calvini*. Tract. 3. cap. 3.) cum ſuis ple-
 riſq; Aſſectis, impiè docet. Chriſtum non eſſe
 natum ex Virgine Illibata; Eumq; ſeu præſiùs
 loquendo, Animam Chriſti Domini, tempore in-
 fantiæ deſtitutam fuiſſe uſu rationis, & intelligen-
 tiæ. Item, Chriſtum Dominum in horto Get-
 ſemani, habuiſſe oblivionem, caliginem, incon-
 ſtantiam, Divinæ voluntatis repugnantia, adeoq;
 re ipſa peccaſſe. Tempore item ſuæ paſſionis,
 damnatorum pænas, in animo pertuliſſe; & di-
 cendo; DEUS meus ut quid dereliquiſti me;
 in Cruce deſperaffe. &c. Ejusmodi Chriſto Cal-
 vinianorum, ignorantia atq; peccatô laboranti,
 deſperabundo, aut etiam re ipſa deſperanti, damna-
 torum

torum pœnas in animo perferenti, haud dubiè potentissimè adversatur Romanus Pontifex; & eo nomine, Antichristus audiri non refugit, ut sapienter annotavit, Eruditissimus Theophilus Raynaudus Tom. 10. in lib. cui titulus *Corona Aurea Romani Pontificis.*

NOTA Quintò.

CAlvinus, nefandi criminis, judicialiter convictus, & in pœnam tanti sceleris, cauteriò candenti lilio, in suo humero iniustus; ut testatur sub jurejurâdo in vita Calvinì à se conscripta Hieronymo Bolsecus, Medicus Lugdunensis. Itè Jacobo Laingner Doctore Sorbonico in vita Calvinì; Surius ad Annum 1538. Stapletonus, Campanus Martyr, & præter alios plurimos etiam Conradus Schlusseburgius, primarius Minister Lutheranus. Hic inquam Calvinus impudentissimus, explicando librum Genesis, impudenter Prophetiam illam Noëmi, Genesis cap. 9. v. 25. *Maledictus Chanaan, Servus servorum erit.* Applicat Romanis Pontificibus, ex eo, quòd se vocent, *Servos Servorum.* Impudenter inquam, nam
Papa,

Sacra Prophetia, impia Calvinistica detorsio contra Romanos Pontifices.

Papa, non absolute se nominat *Servum Servorum*, sed cum addito, *Servum Servorum DEI*, quæ denominatio est longè alia, ut bene, ante aliquot Annorum centena, Rupertus lib 4. in *Genesim*, cap. 37. expressit his verbis. *Dixit Noë de Chanaan, Servus Servorum erit, quo additamento, servitus extrema, imò Servilis nequitia, solet exprimi, nisi cum subiectione DEI, dum quis, per egregiam humilitatem suam profitetur se Servum Servorum DEI.* Et ita defacto facit *Papa*. Porro ferè primus ex *Episcopis Romanis*, titulum hunc usurpavit, *S. Gregorius Magnus*, volendo sic superbiam deprimere, *Joannis Jejunatoris, Constantinopolitani Patriarchæ*, qui sibi arroganter assumpserat, nomen *Patriarchæ Oecumenici, sive Universalis.* Exemplum *Sancti Gregorii*, omnes deinde *Pontifices Romani* secuti, & quidè tam constanter, ut rescriptum, quod eo titulò careat, habeatur adulterinum; ut refert *Joannes de Anania, ad Procemium lib. 1: De retalium.* Dixi; ferè *Primus*, quia antea *S. Damasus Papa*, rescribens *Stephano, Carthaginensi,*

in vita Noëmi, servus servorum erit, quod eo titulò careat, habeatur adulterinum.
P &

& tribus Conciliis Africanis, in illis suis literis, se subscripserat, *Servum Servorum DEI.*

NOTA Sextò.

EX Cardinalis Bellarmini Tomo 7. quòd apud S. Gregorium, dicatur Episcopus Universalis, qui solus Episcopus ita esse cupit, ut nullos alios patiatur. Sic enim lib. 7. Epist. 69. ait. *Si unq̄ universalis es, restat ut vos Episcopi non sitis.* & lib. 4. Epist. 36. *Si unus Patriarcha Universalis dicitur, Patriarcharum nomen cateris derogatur.* Et in tali sensu Papa non est Episcopus Universalis, quasi solus ipse sit Episcopus, & alii non sint Episcopi, sed ejus Vicarii. Est tamen Episcopus Universalis in hoc sensu, quòd omnis ordinaria Jurisdictio Episcoporum, descendit immediatè à Papa, in quo omnis Jurisdictio Ecclesiastica, plenissimè reperitur.

NOTA Septimò.

Lutherani ante multos Annos, ediderunt effigiem Lutheri, æri incisam, cum hac inscriptione; *Divinum, atq̄ admirabile Vaticinium*

In quo sensu Rō. Pontifex est Episcopus Universalis?

nium Divi Ambrosii & Augustini, de tempore, & adventu Sancti Lutheri, quo contra Antichristum Romanum scribere cepit, ut in literis hujus versiculi, numerum anni representantibus continetur, quod est apud Christi Fideles admiratione & notatu dignum.

Ibi Cherubin, & Seraphin Incessabili Voce proclamant.

Hujus versiculi, literæ numerales, conficiunt 1517 quo primùm Domini Anno, Lutherus prædicare cepit. Et ob hanc Prædicationem, per illam Prophetiam, per numeros literarum insinuatam, significatur (inquiunt Lutherani) exultatio, & gratulatio Cælestium Spirituum. Sed inscriptionem illam esse erroneam, patet.

Primò. Quia illo Anno 1517, nonnullos tantùm abusus Indulgentiarum taxavit Lutherus. Sed necdum illò Annò, Lutheranus erat Lutherus. Post editas enim pridie Festi Omnium Sanctorum, de Indulgentiis Theses, Missam sequenti die, & aliis sequentibus diebus Festis, illò Annò celebravit, septem esse Sacramenta agnovit, & Papam, Vicarium Christi, testatus est. Imò adhuc ipso Anno 1518. Dominica Sanctissimæ Trinitatis

An Ambrosiano Hymno continetur de Luthero?

Trinitatis die, scripsit ad Leonem. *Beatissime Pater, prostratum me pedibus Beatitudinis tue &c.* Et coram Cardinali Cajetano professus est Fidem suam his verbis: *Ego Martinus Luther Augustinianus &c.* imò adhuc Anno 1519, scripsit ad Leonem Papam. *Plenissime confiteor Romanæ Ecclesiæ, &c.* vide supra pag. 110. & infra pag. 117. Ergo adhuc tunc Antichristum colebat, & idololatriam exercebat; cum juxta Lutheranos, Antichristus sit Papa, & Missa idololatria: Quomodo ergo Exultatio Cælestium Spirituum facta, ratione Anni 1517, ob Lutheri prædicationem?

Secundo patet, quia juxta lectionem Hæbream, ut est indubitatum, scribenda sunt per M. non per N. Cherubim & Seraphim; & sic provenient Anni 3517.

Tertio patet. Quia ille versiculus desumptus est ex Isaïæ cap. 6. Ubi Seraphim simili modo clamant; *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus DEUS Sabaoth;* Ibi autem designatur potius excæcatio Judæorum; ut ex versu nono & sequentibus colligitur. Provocatur enim **DEUS**

US, ut aspectu suæ Sanctitatis, qua illi omne scelus displicet, scelera & impietatem vindicet. Quare, si Lutherani volunt omnino Annum Lutheranæ suæ Sectæ primum esse 1517. & Chronosticè designari illo versiculò; debent consequenter dicere, designari Lutheri & ejus sequacium obcæcationem. *Addo.* Advertant Lutherani, in dictionibus his; *Ero s̄p̄ Ir Iz V s Men Da X,* contineri Annum 1517, dictamq; Propositionem Chronographicam, verè convenire Luthero, ut facis patebit legenti librum hunc.

Nota demum. Quia plurimi è Novatoribus, præeunte Lutero & Calvino, dum Sermo incidit de Papa, exnunc effutire solent, Eum esse verum Antichristum, in Scriptura Sacra prænuntiatum; vel esse maledictum Chanaan, vel aliis fædissimis Epithetis Eum afficere non erubescunt, ideo.

Primo convenit. Scire quid de Romano Pontifice & Romana Ecclesia senserit ipse Lutherus, & Jansenius. Lutherus ergo Anno 1519, ad Leonem X. scripsit hæc; *Scio Romanam Ecclesiam, purissimum esse thalamum Christi, Matrem Ecclesiam*

Lutherus quò Sobrigdeprædicat Romanam Ecclesiã.

stia

fiarum, Dominam Mundi, Sponsam Christi, Filiam DEI &c. Habetur hæc Epist. Tomo 1. Epistolarum Lutheri, Epist. 166. vide & dicta supra pag. 100.

Nec non Jansenius.

Cornelius verò Jansenius, quem alii, Infantum Calvinum (fortè non immeritò) nominant, is Tomo 2. lib. 1. cap. 29. ait. Mibi constitutum est Ecclesiam, quam ab infantia secutus sum, sensuum meorum, ad extremum usq; spiritum ducem sequi Romanam Ecclesiam, & Beatissimi Petri in Romana Sede Successorem, super illam Petram, edificatam Ecclesiam scio. Quicumq; cum illo non colligit, spargit apud eum solum, incorrupta Patrum servatur hereditas. Quodcumq; ab ista Petri Cathedra, in cujus communione à teneris vixi, & porro vivere ac mori fixum est: Ab isto Christi Domini Nostri Vicario, ab isto Ecclesie Christianae Universae Capite, Moderatore, Pontifice, præscriptum fuerit, teneo; quidquid improbatum, improbo; damnatum damno; anathematizatum, anathematizo. Item libro 10. de Gratia Christi in Epilogo. Quidquid de rebus tam multiplicibus, tam arduis, non juxta meam mentem, sed juxta mentem S. Augustini pronun-

pronuntiavi, & de Apostolica Sedis, Ecclesie Romanæ, Matris meæ judiciò sententiã, suscipiendo; ut illud jam nunc teneam si tenendum, revocem, si revocandum; damnem & Anathematizem, si damnandum, & Anathematizandum esse judicaverit.

Secundò Convenit. Ut Orthodoxus ad obstruendum os loquentium iniqua, habeat in promptu Selectos Romani Pontificis Titulos, ex Patribus Sanctissimis ac Doctissimis, & ex Cõciliis Generalibus desumptos. Porro è plurimis, quos fusissimè cum Eruditissimis Glossis recenset Pater Raynaudus librò suprà citatò, sunt etiam hi.

ROMANUS PONTIFEX est.

Aaron dignitate, Abraham Patriarchatu. Ita Sanctus Bernardus libro 2do de Consideratione. cap. 8. Antistes Summæ Sedis. S. Petrus Damiani, lib. 11. Epistola 71. floruit Annò 1060.

Digestio Alphabeticæ Selectorũ Romani Põrificis Titulorũ apud Patres & Concilia.

Apostolicus Universalis Ecclesie, & Episcopus omni

omnium Ecclesiarum. Concilium Chalcedo:
Act. 6. Celebratum fuit Annò, 454.

Archi-Pastor Ecclesiæ, quæ sub Cælis est. *Sanctus Theodorus Studita Epist. 33. ad Leonem Tertium. Miraculis clarus migravit in Cælum Annò Domini 826. S. Studita.*

Beatitudo, cui Episcoporum judiciaria, & Summorum finem Ecclesiasticorum negotiorum, in honorem B. Petri, Patrum decreta omnium, cunctâ reservavêre sententiam. *Tres Synodi Africanæ, in Epist. Synodica ad Damasum Papam.*

Cacumen, ac Vertex humani generis. *S. Petrus Damiani, Opusculo 23. cap. 1.*

Caput Divinissimum omnium Caputum. *Sanctus Theodorus Studita. Epist. 33. ad Leonem Tertium.*

Caput Christianæ Religionis. *S. Petrus Damiani, Opusculo 4to ex Edicto Constantini.*

Caput, à quo membra, quid credendum, quid opinandum, quid tenendum sit, quærere debent. *S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus (Moruit Annò Christi 430) in Thesouro. Citat*

hunc

hunc textum. S. Thomas, Opusculo 1. & 19. Custos Vincæ, à Salvatore ipso deputatus. Concil. Chalced. in fine & Act. 3. in Relat. Synodica ad S. Leonem Papam.

Custos Vitæ, & Fidei Christianæ. *S. Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus lib. de Incarnatione Verbi. Capite 1. obiit hic Sanctus Anno 1106.*

Custos Fidei. *S. Petrus Chysol. Serm. 107. & Concilium Ephesinum Tomo 2. cap. 15.*

Custos Sponsæ Domini. *S. Bernardus Epist. 49. & 161.*

Depositor Profanarum Hæresum. *Synodus Alexandrina, ad Felicem Papam.*

Doctor Supremus, Orbis terrarum. *S. Damascenus in Hist. Barlaam. cap. 11.*

Dominus Domûs DEI, & Princeps omnis Professionis ejus. *S. Bernardus Epist. 237.*

Dominus & Pater totius Ecclesiæ in terra peregrinantis. *S. Anselm. lib. de Incarnatione Verbi cap. 7.*

Episcopus, solus Universalis omnium Ecclesiarum. *S. Damiani, Opusc. 23. cap. 1.*

Q

Medi

Tituli, quos Romano Pontifici Concilia & Patres tribuere consueverunt.

Fastigium sublimis Sacerdotii. *Sanctus Cyprianus Epist. 52.*

Firmamentum Ecclesie Corporis Christi, Principatus, & Caput, Pastor humani Gregis, Petra Ecclesie, & Glavicularius Regni. *Sanctus Isidorus Hispalensis Episcopus libro de vita & morte Sanctorum. cap. 69. migravit in Caelum Anno Christi 636.*

Gubernator Magnificus Romanæ Sedis, Summus Pontifex & Universalis Papa. *Episcopi Germanie, ad Ioannem 8um.*

Hæres, cui Orbis Hæreditas. *S. Bernardus, lib. 3. de Considerat. cap. 1.*

Homo hominum præcipuus. *S. Petrus Damiani, Opuse. 23. cap. 1.*

Interpres vocis, B. Petri, omnibus constitutus. *Concil. Chalced. Epist. ad S. Leonem Papam.*

Lingua Cælorum. *Sanctus Petrus Damiani Serm. 6.*

Lumen magnum Princeps Sacerdotum primus. *S. Theodorus Studita, lib. 2. Epist. 12. ad Paschalem.*

Magi

Magister Orbis totius. *S. Damasc. in Hist. Barlaam. cap. 11.*

Medicus unus, singularis præcellens, Catholicissimus, id est, Universalissimus, à DEO provifus, sanandis Christi membris. *S. Ignatius Episcopus Constantinopolitanus, ad Nicolaum I.*

Murus inexpugnabilis, contra omnes Hærces. *Rupertus (floruit circa Annum 1115) lib. 2. Offic. cap. 22.*

Nutritor, cui commissa est Ecclesia. *Sanctus Bernardus Epist. 237. quæ est ad Eugenium Papam.*

Oculus totius corporis, ostendens rectam veritatis semitam. *Tarasius Constantinopolit. Episcopus, Epist. ad Hadrianum Papam.*

Pastor unus Oviùm, & Pastorum omnium. *Sanctus Bernardus libro 2. de Confid. cap. 8.*

Pater omnium Episcoporum & alii Filii eius, est Princeps & Patriarcha, cui data est potestas in omnes Principes Christianos, & omnes populos eorum, ut qui sit Vicarius Christi Domini nostri supra cunctos populos &

Q2

Univer-

Universam Ecclesiam Christianam. Concili-
um Nicenum primum Canone 39.

Tituli, quos Romano Pontifici Concilia & Patres tribuere consueverunt. Pater Christianæ Plebis. Sanctus Augustinus Epist. 162.

Pater Orbis. S. Damiani Opusc. 23. cap. 1.

Pontifex Summus Magnæ Sedis Apostolicæ Concilium secundum Constantinopolitanum, Act. 4ta. Multi Sancti Patres, Romanorum Episcopum, Pontificem Summum, vel Maximum, appellarunt; sic Stephanus Episcopus Carthaginensis in Epist. ad Sanctum Damasum. Sanctus Anselmus in Prefatione Libri de Incarnatione Verbi ad Urbanum Papam. Sanctus Bernardus in omnibus suis Epist. ad Innocentium Secundum & Eugenium Tertium.

Portus securus totius Ecclesiæ. S. Theodorus Studita in Epist. ad Paschalem Papam.

Portus tutissimus Catholicæ Communionis. S. Hieronymus Epist. 16.

Primipilus Christianæ militiæ & Signifer Imperatoris Æterni. Sanctus Petrus Damiani sect. 37.

Primas

Primas Primatum, Gregorius IX, in Epist. ad Gennadium Patriarcham Constantinopolitanum.

Primas omnium Episcoporum. S. Leo serm. 2. de sua Assumpt.

Princeps Episcoporum. Synodus Epyri ad Hormisdam Papam.

Propugnator impenetrabilis ab omni errore, quæ DEUS providit, doctrinis Eum per omnia veritatis astringens; ut quemadmodum Petrus, ita & hic, affectu ferventiore decertans omnes ad DEUM perducatur. Concil. Chalcedonen. Act. 19.

Quodammodo fons Cælestis Sapientiæ. S. Petrus Damiani. Opusc. 7mo.

Rector propriè omnium. S. Leo Sermon. 2. de sua Assumpt. 42.

Refugium Commune. Sanctus Bernardus, Epist. 198.

Rex Regum, & Princeps Imperatorum; Principus hominum. S. Petrus Damiani Opusc. 23. cap. 1.

Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Princeps Episco-

*Tituli, quos
Romano Pō.
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.*

Episcoporum. *Sanctus Bernardus libro 2. de
Consid. cap. 8.*

Sacerdos Sacerdotum Divinitus omnibus præ-
minens, & Pater Patrum, Dominus Noster,
ter **Beatissimus Papa.** *Ita Abbates & Mo-
nachi Græci in Concilio Lateranensi sub S.
Martino I.*

Sedes Prima, quæ & unamquamq; Synodum sua
Autoritate confirmat, & continuata mode-
ratione custodit pro suo Principatu, quem
B. Petrus Apostolus Domini voce perpetua,
Ecclesia nihilominus subsequente & tenuit
semper & retinet. *Gelasius Papa in Epist.
ad Episcopos Dardaniæ.*

Sol Æterni Luminis. *S. Maximus Epist. ad
Marinum Diaconum.*

Sponsus Ecclesiæ. *Concilium Generale Lugdu-
nense.*

Thronus Supremus Verticalis, in quo **Christus,**
Fidei Claves poluit; adversus quem non præ-
valebunt, usq; ad Consummationem, portæ in-
feri; Ora scilicet **Hæreticorum.** *S. Theodo-
rus studita, Epist. ad Navcratium.*

Tuba

Tuba Sanctissimi Spiritus. *Theodoretus in E-
pist. ad S. Leonem Papam; Præcipuo jure, Papa
dicitur Tuba Spiritus S. Quia solius est Roma-
ni Pontificis proponere infallibiliter Sacram
doctrinam, assistente ipsi hac in parte Spiritu S.
Item ejus est, omnes ad bellum Sacrum contra
errores & vitia potenter animare.*

Turris fortitudinis. *S. Bernardus Epist. 257.
Vertex Apostolicus Præsulum.* *S. Athanasius
cum Collegis in Epist. ad Felicem II, & Epi-
scopi Africani ad Theodorum Papam.*

Vertex Apostolicus Præsulum, cujus vetusta so-
licitudo est, tam mala damnare, quam reve-
lare laudanda. *Episcopi Africani in Epist. ad
Damasum Papam.*

Vertex Ecclesiarum, super cujus firmamentum,
Ecclesiæ Columnæ, qui Episcopi intelliguntur,
confirmatæ sunt. *S. Damasus Epist. 4.*

Vertex membrorum omnium Ecclesiæ. *S. Au-
gustinus serm. 124. de tempore.*

Vicarius Christi. *S. Ambrosius, libro 10 in
Lucam, cap. 24. S. Bernardus lib 2. de Con-
sideratione cap. 8. & libro 4. cap. 7. Eu-*

R

genius

genius IV. cum Concil. Floren. in literis Unionis.
Vicarius Generalis Christi solus in Mundo.

S. Brigitta lib. 7. Revelationum cap. 19.

Vice Christi fungens, & Summo Pastorum in
Apostolica dignitate succedens. *S. Petrus*
Damiani, Opusculo 7. cap. 4.

Vir Sedis Apostolicæ, qui Universam plenitu-
dinem Catholicæ Ecclesiæ, benèducit & or-
dinatè secundum Legem Divinam deducit.
Sanctus Maximus Epist: ad Petrum Illustrè.

Utinam omnes Viatores, ab ejusmo-
di Sedis Apostolicæ Viris, ordinatè
secundū Divinā legē, deduci se si-
nant, haud dubiè, terminū desidera-
bilem viæ suæ, scilicet Cælestem
Patriam, consecuturi.

F I A T. A M E N.



*Desiderium
Authoris*

I N D E X

Rerum notabilium quæ in hoc libro
continentur.

A.

Alexander III Papa decrevit, ut recurratur ad
Romanum Pontificem, pro Canonizatione, à
fol: 72. & meritò id statutum est. à fol: 73.

Alphabetū Selectorum Romani Pontificis Titulorū
apud Patres & Concilia. à fol. 119. ad fol: 128.

Ambrosiano in Hymno non continetur Vaticini-
um de Luthero. à fol: 115.

AntiChristi adventum signa sex præcedent, &
quæ nam? à fol. 95.

B.

Babylonis nomine quid intelligitur? à fol: 106.

S. Bernardus Malachiæ sibi amicissimi conscripsit
vitam, ex ea firmantur multi Articuli Fidei no-
stræ. fol. 5, Divi Bernardi sensus de Romanis
Pontificibus. à fol. 102.

C.

Card: Bellarminus eruditè ac rectè deducit, fuis-
se Lutherum designatum per stellam, quam
S. Joannes cap: 9. Apoc. describit cecidisse
de Cælo. à fol. 80. R2

Christus Dominus, quo Anno Ætatis suæ, affi-
xus Cruci? fol. 58.

Christi nomen & Antichristi, variè sumitur. à fol. 90.
Calvini & Lutheri impudens calumnia de Roma-
nis Pontificibus. à fol. 92.

Calvinistica impia detorsio Sacræ Prophetiæ con-
tra Romanos Pontifices. à fol. 112.

Ceremoniæ in Canonizationibus, quænam olim
adhibitæ? à fol. 74.

D.

Deipara quô Annô Ætatis suæ, obiit? fol. 59.

Desiderium Authoris. fol. 128.

Donatistarum errores. fol. 83.

E.

De Ecclesia Romana, Antiquorum Patrum sensus. à fol. 107.

Eunomii Hæresiarchæ impia doctrina. à fol. 83.

F.

Fausti Manichæi erronea dogmata. fol. 84.

G.

Georgii, Ducis Saxonix, sensus de Lutheri do-
ctrina. fol. 89.

De S. Gregorio Magno, quidnam sentiant Centu-
riatores & Lutherus? fol. 101.

H.

S. Hyacinthi Canonizatio ut differretur, cur qui-

dam interdebant? fol. 69.

Hus, contraria docuit Luthero. fol. 104.

I.

Jansenius deprædicat Romanâ Ecclesiâ. à fol. 118.

Joachimo Abbati, attribuitur falsò Prophetia de
successione Romanorum Pontificum. à fol. 33.

Joviniani impia dogmata. fol. 84.

L.

Lutheri Prophetiæ multifariæ erroneæ. à fol. 76.

Errores antiquarum Hæresum eduxit ab inferis

Lutherus. à fol. 86. quâ Sobrius, laudat Ecclesiâ

Romanam. fol. 100. & 117.

M.

Sancto Malachiæ attribuitur falsò Prophetia de

successione Pontificum Romanorum, estq; præ-

dictio illa erronea. à fol. 7. illius prædictionis

quis primus Scriptorum meminit, & quis eam

interpretatus? fol. 2. S. Malachiæ vitæ com-

pendium. fol. 3. circa illam prædictionem ad-

versio bina notatu digna & perutilis. à fol. 17.

Patris Menestrier, item P. Papebrochii, nec

non Patrum Revisorum Romanorum Sententia

de illa Prophetia à fol. 14. Paradigma illius Pro-

phetiæ. à fol. 19.

N.

Nomen Petri cur nullus Pontificum Rom: assum-

psit? à fol. 65. Cur assumpti ad summum Pontificatum, mutant nomen? à fol. 65.

O.

Octavianus electus in Papam, primus mutavit nomen & cur? fol. 65.

P.

S. Petrum fuisse Romæ, & quidem Episcopum Romanum, probatur, solvunturq; in contra objectiones Hæreticorum. à fol. 55. Quanto tempore fuit Episcopus Antiochiæ & Romæ? fol. 61. Cathedra S. Petri asservatur Romæ Ibidem.

P. non erit Papa, falsum. à fol. 63. Falsum item, quòd si Papa aliquem in Sanctorum numerum. referat, brevi fit moriturus. à fol. 69.

Papæ nomen, quibusnam antea conveniebat? & nunc cui? Et quidnam significat hæc dictio, *Papa*? à fol. 47. Quid est, esse *Papistam*? à fol. 79.

Pseudo-Apostolicorum nefaria dogmata à fol. 85.

R.

Romano Pontifici Neoelecto, non dicitur: *Non videbis Annos Petri*. fol. 43. Quinam Pontifices Romani brevi tempore rexerunt Ecclesiam? à fol. 43. Congruentiæ variæ afferuntur ex Authoribus pro brevitate vitæ Romanorum Pontificum & refelluntur. à fol. 48. Statuuntur

veræ aliæ hujus causæ. à fol. 53.
Romanæ Urbis Elogium. à fol. 109.

S.

Servum servorum DEI; primus ferè se nuncupavit S. Gregorius Magnus. Et quam ob causam? fol. 113.

In Sanctorum Album quis primus à Pontifice Romano relatus? fol. 71.

T.

Testes duo Apocalyptici, non est Hus & Lutherus; vel Lutherus & Calvinus. à fol. 103.

V.

Universalis Episcopus, in quo sensu est *Papa*? f. 114.
Vigilantii error. fol. 85.

Z.

Zvinglii judicium de Lutero, & è contra Lutheri de Zvinglio. 105.

Ad M. D. G.

Menda potiora Typothetica, sic emenda.

Pagina 5. versu 4to à fine, lege, refert. Pag. 6. v. 4. lege, inquit.
P. 49. v. 3. contremiscat. Ibidem v. 5. à fine, meritis P. 74. v. 9.
caulis. P. 96. v. 12. loquatur. P. 100. v. 2. mortem.

55588

57.-5.